

Arhimandrit **IOANICHIE BĂLAN**

PUTEREA SFÎNTULUI MASLU

MITROPOLIA MOLDOVEI ȘI A BUCOVINEI
1993

Arhimandrit **IOANICHIE BĂLAN**

**PUTEREA
SFÎNTULUI MASLU**
(CÎTEVA MĂRTURII DIN ZILELE NOASTRE)

Cu binecuvîntarea I.P.S.

DANIEL

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

EDITURA MITROPOLIEI MOLDOVEI ȘI BUCOVINEI
IAȘI - 1993

INTRODUCERE

Sfântul Maslu, ultima din cele șapte Taine ale Bisericii, este destinat de Duhul Sfânt creștinilor din suferință, celor ce zac în grele boli sufletești și trupești, bătrânilor, muribunzilor, celor ce nu au nici un liman decît pe Dumnezeu. Pentru aceasta, Sfântul Maslu se mai numește și taina mîngîierii.

Mai ales acum cînd s-au înmulțit bolile, îndeosebi cele psihice și demonizările de tot felul, este nevoie să știe credincioșii ce trebuie să facă în asemenea cazuri. Adică unde să se ducă, ce rugăciuni să ceară de la preot și cum să se pregătească pentru această taină care este cea mai completă și cea mai importantă slujbă pentru bolnavi în Biserica Ortodoxă.

Cartea de față, intitulată *Puterea Sfîntului Maslu* cu subtitlul *Cîteva mărturii din zilele noastre*, scrisă cu binecuvîntarea I.P.S. Daniel, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, încearcă să răspundă parțial la ceea ce ar dori să cunoască și să facă fiii Bisericii Ortodoxe, pentru alinarea suferințelor omenești. De aceea am pornit de la cîteva exemple vii de vindecare luate atît din Sfînta Evanghelie și Sfînții Părinți, cît și din zilele noastre.

Cele cîteva capitole care alcătuiesc această carte - Sfântul Maslu - taina mîngîierii, Sfântul Maslu - taina vindecării, Vindecări de boli la unii sfinți, Sfântul Maslu în practica Bisericii, Vindecarea celor demonizați în trecut și astăzi - caută să arate unitatea harică și practică între modul de vindecare și alinare a bolnavilor din primele veacuri și cel din zilele noastre.

Cu toate că Mîntuitorul a venit în lume pentru izbăvirea oamenilor de osînda păcatului, El nu a trecut cu vederea nici suferințele trupești și sufletești ale ființei umane, vindecînd tot

felul de boli și bolnavi. Și aceasta deoarece Domnul, prin învierea Sa, a înviat și sufletul și trupul nostru. Iată, deci, că și trupul omului, *ca templu al Duhului Sfânt*, este cuprins în iconomia mîntuirii, fapt care justifică importanța Sfîntului Maslu și a celorlalte rugăciuni pentru sănătate.

Un capitol special am adăugat în carte pentru credincioșii bolnavi de duhuri rele, adică demonizați. Acum cînd se înmulțesc cazurile de vrăjitorie, de invocare a diavolilor, se înmulțește și numărul celor demonizați. Peste tot se aude despre vrăji, vrăjitorie, spiritism și magie, despre secte satanice și muzică decadentă care alungă Duhul Sfînt din oameni, ca să intre în loc duhul diavolilor.

Mai ales cele cîteva vindecări miraculoase din primele luni ale acestui an, amintite în carte, au atras atenția multor credincioși. Dar asemenea cazuri se întîlnesc în Biserică dintotdeauna.

La urmă am adăugat, integral, monologul demonilor care au chinuit timp de zece ani o creștină. Femeia s-a ușurat de puterea acestora în urma săvîrșirii Sfîntului Maslu la Mînăstirea Sihăstria, în luna ianuarie 1993.

Sperăm ca această carte, precum și mărturiile reale din zilele noastre adăugate aici, să întărească credința în mila și harul lui Dumnezeu, să facă lumină în multe inimi și să ne unească pe toți în sînul Bisericii Ortodoxe, ca să putem lupta cu toată tăria *împotriva domniilor, împotriva stăpînurilor, împotriva stăpîniților în tîmbericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, răsîndite în văzduhuri*. (Efeseni 6,12).

Arhimandrit Ioanichie Bălan

Sfînta Mînăstire Sihăstria
La Praznicul Bunei Vestiri

SFÎNTUL MASLU - TAINA MÎNGÎIERII

Toți creștinii ortodocși trebuie să știe că mîntuirea se dobîndește numai în Biserica întemeiată de Domnul nostru Iisus Hristos prin Cruce, prin Înviere și prin pogorîrea Sfîntului Duh peste Apostoli, la Cincizecime. Iar harul Sfîntului Duh se dă credincioșilor spre mîntuire, de către slujitorii Bisericii - episcopi și preoți - prin cele șapte Sfinte Taine: Botezul, Mirungerea, Spovedania, Sfînta Împărtășanie, Preoția, Nunta și Sfîntul Maslu.

Taina Sfîntului Maslu se săvîrșește, în Biserica Ortodoxă, pentru vindecarea bolnavilor. Ea se întemeiază pe învățătura Sfîntului Apostol Iacob care spune: *Este cineva în suferință? Să se roage... Este cineva bolnav între voi? Să cheme preoții bisericii și să se roage pentru el, ungîndu-l cu untdelemn în numele Domnului. Și rugăciunea credinței va mîntui pe cel bolnav și, de va fi făcut păcate, se vor ierta lui* (Iacob 5, 13-15).

Sfîntul Maslu se face de obicei, în zilele de post cu trei, cu cinci sau cu șapte preoți. Iar credincioșii bolnavi și rudele lor care participă la această taină și doresc cu adevărat să-și ușureze suferința trupului și a sufletului, trebuie să vină la Sfîntul Maslu cu mare credință în Dumnezeu, împăcați cu toți, spovediți, postiți și întăriți cu multă rugăciune.

Efectele harice ale Sfîntului Maslu sînt mai multe, dintre care Sfîntul Apostol Iacob amintește două: vindecarea parțială sau integrală a suferințelor trupești și iertarea păcatelor. Iată ce zice el în Epistola sa: *Rugăciunea credinței va mîntui pe cel bolnav și Domnul îl va ridica și, de va fi făcut păcate, se vor ierta lui* (Iacob 5, 15). Astfel, taina Sfîntului Maslu vindecă atît trupul

de boli, cît și suflêtul de păcate, prin ungerea cu untdelemn sfințit.

Alte efecte harice ale Sfîntului Maslu sînt și acestea: întărește credința în Dumnezeu și nădejdea mîntuirii; aduce pace și smerenie în inimă, pregătește sufletul pentru marea călătorie spre cer prin primirea Sfintei Împărtășanii, alungă frica de moarte, unește și împacă pe credincioși prin harul Duhului Sfînt și ne învrednicește pe toți de sfîrșit creștinesc. De aceea Sfîntul Maslu se săvîrșește săptămînal pentru cei bolnavi, în zilele de post.

Sfîntul Maslu cu mai mulți preoți, făcut cu credință și post pentru cei bolnavi, și ungerea lor cu untdelemn sfințit, formează cea mai puternică slujbă și rînduială de vindecare și alinare a bolilor sufletești și trupești în Biserica Ortodoxă.

În unele cazuri se mai pot citi și alte rugăciuni de sănătate pe capul bolnavilor. Iar celor posedați de duhuri rele, adică celor demonizați și epileptici, li se pot citi, înainte sau după Sfîntul Maslu, și molitfele Sfîntului Vasile cel Mare și ale Sfîntului Ioan Gură de Aur, pentru izgonirea diavolilor și a farmecelor din oameni. Aceste rugăciuni se citesc, mai ales, de preoții bătrîni și cu har, cu multă credință și cu post. De asemenea, atît bolnavii cît și rudele lor trebuie să fie spovediți din copilărie, să se roage cu mare evlavie și să postească după putere, pentru a fi miluiți și vindecați de Domnul nostru Iisus Hristos, Mîntuitorul lumii.

Fără aceste condiții obligatorii - credință dreaptă (ortodoxă), spovedanie generală, rugăciune multă cu lacrimi și post, împăcare cu toți și părăsirea definitivă a păcatelor mari, de moarte, din partea celor bolnavi și a rudelor lor -, Sfîntul Maslu și rugăciunile de vindecare și de izgonire a duhurilor rele nu-și ating pe deplin scopul, iar bolnavii se întorc acasă doar ușurați.

Vindecările miraculoase, mai ales ale celor demonizați, se săvîrșesc, în special, datorită credinței bolnavilor, apoi a preoților și a celor ce sînt de față. De aceea, Domnul, pe toți cei

ce veneau la El pentru vindecare, îi întreba: *Credeți voi că pot Eu să fac aceasta?... De poți crede, toate sînt cu puțință celui ce crede* (Marcu 9, 23). Iar după ce Hristos a vindecat copilul diabolizat pentru credința tatălui său, ucenicii s-au apropiat de El și L-au întrebat: *De ce noi n-am putut să-l scoatem?... Pentru necredința voastră - le-a răspuns Domnul -, căci acest neam de demoni cu nimic nu poate ieși, decît numai cu rugăciune și cu post* (Matei 17, 19-21; Marcu 9, 28-29).

Iată deci condițiile obligatorii ale Sfîntului Maslu, ale oricărei minuni de vindecare și alinare a suferințelor omenești: credință tare în Dumnezeu, rugăciune cu lacrimi, post, mărturisirea păcatelor cu mare căință și înnoirea vieții lui Hristos.

Puterea vindecării bolilor și a izgonirii diavolilor din oameni a dat-o Mîntuitorul Apostolilor și, prin ei, episcopilor și preoților, ca rod al credinței, prin cuvintele: *Celor ce vor crede, le vor urma aceste semne: în numele Meu, demoni vor izgoni, în limbi noi vor grăi, șerpi vor lua în mînă și de vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; pe bolnavi își vor pune mîinile și se vor face sănătoși* (Marcu 16, 17-18).

Timpul cel mai potrivit pentru săvîrșirea Sfîntului Maslu este perioada postului, adică atît cele patru posturi, cît și zilele de miercuri și vineri. În aceste zile, creștinii care participă la Sfîntul Maslu trebuie să postească pînă seara, să se roage mai mult și să-și mărturisească mai întîi păcatele la duhovnic.

Sfîntul Maslu se săvîrșește în biserică, de obicei vinerea, și cu mai mulți preoți. În cazuri grele de boală și primejdie de moarte, Sfîntul Maslu se poate săvîrși în orice zi, ori de cîte ori este nevoie, în casele celor suferinzi, după ce mai întîi bolnavii sînt spovediți din copilărie și împăcați cu toți, spre a lor alinare și iertare, ca să nu plece la Hristos fără această Sfîntă Taină. La urmă, cei grav bolnavi trebuie împărtașiți cu Trupul și Sîngele Domnului, ca să fie pe deplin pregătiți pentru marea călătorie

la cer. Aceasta este cea mai bună și mai completă pregătire pentru moarte, pe care o oferă Biserica Ortodoxă fiilor ei pe pământ. Adică, Spovedania, Sfîntul Maslu și Sfînta Împărtășanie.

Sfîntul Maslu se mai face și pe timp de secetă, cînd se adaugă șapte rugăciuni speciale pentru ploaie. În asemenea cazuri se rînduiesc zile speciale de post, se adună cît mai mulți credincioși cu preoții lor și merg în procesiune pe cîmp cu icoane și cu Sfînta Cruce, de mai multe ori, pînă dă Dumnezeu ploaie pe pământ. În timp de secetă mare se face Sfîntul Maslu cu șapte preoți și se scot în procesiune prin sate icoanele făcătoare de minuni și Sfintele Moaște existente în țară. În aceste cazuri Dumnezeu face întotdeauna minuni de vindecare a bolnavilor și dă ploaie pe pământ.

Obişnuit, Sfîntul Maslu se mai oficiază prin mînăstiri și în zilele de hram, în prezența numeroșilor credincioși care vin în pelerinaj cu acest prilej. După ce mai întîi se face slujba de sfințire a apei, mai mulți preoți săvîrșesc taina Sfîntului Maslu și miruiesc pe toți bolnavii și credincioșii, stropindu-i cu aghiasmă. La urmă fiecare duce acasă untdelemn sfințit, aghiasmă și făină de grîu binecuvîntată, din care se face turtițe pe care le mănîncă bolnavii și cei din casă în loc de anaforă, pentru sănătate, binecuvîntare și ajutor de la Dumnezeu.

În același fel se procedează în țară atît la Sfintele Moaște, cît și la icoanele făcătoare de minuni, unde vin numeroși credincioși.

Cel mai solemn Sfînt Maslu în Biserica Ortodoxă, se săvîrșește în Sfînta și Marea Miercuri din săptămîna Sfintelor Patimi, în amintirea femeii păcătoase care a uns cu mir picioarele Domnului, înaintea mîntuitoarelor Sale patimi (Matei 26, 7-13; Luca 7, 37- 38). În această zi se face Sfîntul Maslu solemn și în Biserica Sfîntului Mormînt, cu șapte mitropoliți în frunte cu Patriarhul Ierusalimului, în prezența a zeci de mii de pelerini din toată lumea.

SFÎNTUL MASLU - TAINA VINDECĂRII

Cele mai multe vindecări de boli le-a făcut însuși Fiul lui Dumnezeu, cît a stat pe pămînt, despre care se scrie pe larg în Sfînta Evanghelie. După înălțarea Sa la cer și după pogorîrea Duhului Sfînt, a dat această putere harismatică de vindecare a bolilor și de izgonire a diavolilor din oameni, Sfinților Apostoli și, prin ei, episcopilor, preoților și tuturor bărbaților sfinți.

Iată cuvintele Domnului adresate ucenicilor Săi înainte de înălțare: *Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată făptura. Cel ce va crede și se va boteza, se va mîntui, iar cel ce nu va crede, se va osîndi. Iar celor ce vor crede, le vor urma aceste semne: în numele Meu vor izgoni demoni, în limbi noi vor grăi, șerpi vor lua în mînă și de vor bea ceva de moarte, nu- i va vătăma; peste bolnavi își vor pune mîinile și se vor face sănătoși* (Marcu 16, 15-18).

Pe cine vindeca Hristos? În majoritatea cazurilor, Domnul vindeca numai pe cei bolnavi care cereau aceasta cu credință atît ei, cît și rudele sau însoțitorii lor. Cei care nu aveau credință puternică, nu se făceau sănătoși. Iată cîteva exemple de vindecări.

Cel bolnav de lepră se ruga lui Dumnezeu, zicînd: *Doamne, dacă voiești, poți să mă curățești*. Iar Mîntuitorul i-a răspuns: *Voiesc, curățește-te! Și îndată s-a curățit de lepra sa*. (Matei 8, 2-3).

Doi orbi strigau și cereau vindecare, iar Fiul lui Dumnezeu i-a întrebat: *Credeți că pot să fac Eu aceasta? Da, Doamnel, au răspuns ei. După credința voastră fie vouă, le-a zis Domnul* (Matei 9, 28-29), și s-au vindecat ochii lor.

Tatăl unui copil demonizat cerea cu îndoială vindecare fiului său. Iar Domnul i-a spus: *De poți crede, toate sînt cu putință celui*

ce crede. După ce tatăl a strigat cu lacrimi: *Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!*, atunci Hristos a izgonit demonul din copil (Marcu 9, 22-24).

Altădată, patru oameni au adus la Hristos un slăbănog. Dar, văzînd că nu pot ajunge la El, au desfăcut acoperișul casei și l-au pus înaintea Lui. Domnul, văzînd credința lor, l-a vindecat pe cel bolnav (Marcu 2, 3-12).

Deci, prima condiție obligatorie a oricărei vindecări miraculoase în Biserica lui Hristos este credința tare și statornică în harul și mila lui Dumnezeu. Fără aceasta, Sfîntul Maslu nu se poate săvîrși!

Observăm, de asemenea, că Mîntuitorul a întrebat pe cel ce și-a adus copilul bolnav ca să fie vindecat: *Cîtă vreme este de cînd i-a venit aceasta?* Și tatăl a răspuns: *Din pruncie* (Marcu 9, 21). Adică mai întîi Domnul l-a mărturisit pe cel bolnav și apoi l-a vindecat, știind că o boală veche, sufletească sau trupească, mai greu se vindecă.

A doua condiție obligatorie pentru cel ce vine la Sfîntul Maslu și dorește să se vindece este ca, mai întîi, să-și mărturisească toate păcatele și să le părăsească, apoi să ceară sănătate și iertare.

Cum îi vindeca Hristos pe cei bolnavi? În cele mai multe cazuri îi vindeca prin atingere cu mîna de trupul și de rănile celor ce veneau la El cu credință. Așa a vindecat Domnul pe soacra lui Petru. Numai *s-a atins de mîna ei și au lăsat-o frigurile și s-a sculat și îi sluja Lui* (Matei 8, 14-15). Iar cînd veneau la El bolnavi mulți, Iisus Hristos, *punîndu-și mîinile pe fiecare dintre ei, îi făcea sănătoși* (Luca 4, 40).

Prin atingere cu mîna de ochii celui orb din naștere și prin ungere cu tină și spălare, l-a vindecat de întunericul orbirii (Ioan 9, 2-7). Prin atingere cu mîna de veșmintele Domnului, s-a vindecat de curgerea sîngelui, femeia bolnavă de 12 ani, căci în

clipa în care s-a atins, Domnul a *simțit puterea care a ieșit din El* (Luca 8, 43-46).

Aceeași putere a Duhului Sfânt iese din Hristos și o primim tainic și chiar văzut în noi, când ne atingem cu credință de El, de Sfânta Împărtășanie, de sfintele icoane, de Sfânta Cruce, de Sfintele Moaște, de Sfânta Evanghelie, de untdelemnul sfințit la Sfântul Maslu, de Sfântul Potir și de mîinile și veșmintele preoților care săvîrșesc cele sfinte în Biserica lui Dumnezeu.

De aceea credincioșii se ating cu evlavie de toate cele sfinte și le sărută, căci poartă în ele harul Duhului Sfânt.

Iată pentru ce părinții își aduc copiii la sfintele slujbe, iar cei sănătoși își aduc bolnavii sau măcar hainele lor la Sfântul Maslu, ca, prin atingerea de Evanghelie, de Cruce, de aghiasmă și de mîinile și veșmintele preoților să-și vindece bolile sufletești și trupești, să se izbăvească de patimi, de diavoli, de vrăjitorie, de toată răutatea și să se întoarcă sănătoși și mîngîiați la casele lor.

Citind Evanghelia cu vindecarea slăbănogului de 38 de ani, vedem că el era bolnav din cauza păcatelor sale din tinerețe. De aceea, când zăcea bolnav, Domnul l-a întrebat: *Voiești să te faci sănătos?* Iar el a răspuns: *Doamne, nu am om ca să mă arunce în scaldătoare...* (Ioan 5, 6-7). Scaldătorea bolnavilor este Sfânta Spovedanie, numită și "al doilea botez". Iar omul care poate spăla sufletul în această baie este preotul. El este dator, ca duhovnic, să spovedească mai întîi pe cei ce așteaptă vindecare și numai după mărturisire să săvîrșească slujba Sfântului Maslu cu multă credință, cu evlavie și cu post.

După vindecare, l-a întîlnit Hristos în biserică pe cel ce fusese slăbănog și i-a spus: *Iată, te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ceva mai rău!* (Ioan 5, 14). Prin aceste cuvinte Mîntuitorul face atenți pe toți credincioșii care iau parte la Sfântul Maslu, să părăsească definitiv păcatele făcute pînă atunci, ca să nu se îmbolnăvească mai greu după vindecare

sau să le fie "*ceva mai rău*", adică să moară în păcatele lor, fără pocăință.

VINDECĂRI DE BOLI LA SFÎNȚI

Scopul principal al Bisericii lui Hristos nu este vindecarea oamenilor de boli trupești, care sînt o urmare firească a patimilor noastre, ci vindecarea sufletelor de păcate. Acestea sînt adevăratele boli sufletești, cu mult mai greu de vindecat, care duc pe oameni la osîndă veșnică. Aceea este menirea fundamentală a Bisericii și pentru aceasta a fost întemeiată de Hristos, ca să dezlege și să vindece sufletele oamenilor de robia diavolilor și a păcatelor.

Dar, întrucît și trupul omului este creat de Dumnezeu și este *templu al Duhului Sfînt* în care locuiește sufletul (I Corinteni 6, 19), Biserica lui Hristos se îngrijește și de sănătatea trupului, prin rugăciuni speciale ce se fac la Sfînta Liturghie, la Sfintele Moaște și la icoanele făcătoare de minuni; prin stropire cu aghiasmă, prin ungere cu untdelemn sfințit și, mai ales, prin taina Sfîntului Maslu.

Pentru aceasta, însuși Fiul lui Dumnezeu mai întîi învăța pe oameni calea mîntuirii, descoperindu-le tainele vieții veșnice, și la urmă vindeca pe cei bolnavi prin punerea mîinilor pe capul lor. Deci, Hristos vindeca întîi sufletele prin cuvinte de învățătură, apoi vindeca și trupurile bolnave prin binecuvîntare și atingere cu mîna, dacă ei cereau aceasta cu credință și stăruință (Matei 14, 35-36).

Chipul vindecării la Hristos îl vedem, mai ales, în minunea cu slăbănogul. După ce bolnavul a fost pus înaintea, Domnul i-a vindecat mai întîi sufletul de păcate, prin cuvintele: *Fiule, iertate îți sunt păcatele tale!* (Marcu 2,5). Adică, l-a mărturisit și l-a dezlegat de păcate, care aduc toate suferințele peste oameni. Iar

după ce l-a eliberat din robia diavolului și a păcatelor, i-a vindecat și boala trupului, prin cuvintele: *Scoală-te, ia-ți patul tău și mergi la casa ta!* (Marcu 2, 11).

Acesta este și modul de vindecare al credincioșilor în Biserică. Mai întâi li se vindecă sufletele de păcate prin mărturisire cu căință, prin rugăciuni, post, metanii, părăsire definitivă a celor rele, prezență regulată la sfintele slujbe și unire cu Hristos prin Sfînta Împărtășanie. Apoi, Biserica face rugăciuni și pentru vindecarea bolilor trupesti, mai ales Sfîntul Maslu.

După înălțarea Domnului la cer, prima vindecare a făcut-o Sfîntul Apostol Petru, tămăduind un olog prin cuvintele: *În numele lui Iisus Hristos Nazarineanul, scoală-te și umblă!* (Fapte 3, 6). La fel, Sfîntul Apostol Pavel a înviat pe un tînăr, Eutihie (Fapte 20, 9-12), iar în drum spre Italia a vindecat mai mulți bolnavi, rugîndu-se și punîndu-și mîinile peste ei (Fapte 28, 8-9).

Sfinții Ierarhi Nicolae și Spiridon, mari făcători de minuni, vindecau boli prin rugăciune, binecuvîntare și atingerea bolnavilor de veșmintele lor. Sfinții mucenici și doctori fără de argint, Pantelemon, Trifon, Cosma, Damlan, Chir, Ioan, Ermolae și toți sfinții harismatici și taumaturgi, care aveau de la Dumnezeu darul vindecării bolilor, tămăduiau pe cei bolnavi prin rugăciuni și medicamente din ierburi făcute de ei, pe care le împărțeau celor bolnavi. În Biserică harul Duhului Sfînt se transmite prin punerea mîinilor.

Călugării din mînăstiri și sihaștrii sfinți din păduri și pustietăți alinau suferințele oamenilor de la distanță, rugîndu-se în taină pentru sănătatea și mîntuirea lor.

În viețile sfinților și în scrierile patristice citim despre multe minuni și vindecări de boli. Unii vindecau bolnavii prin rugăciune și punerea mîinilor pe capul lor, mai ales preoții. Alții atingeau bolnavii cu hainele lor și cu Sfînta Cruce și îi tămăduiau. Alții îi vindecau prin atingere de sfintele icoane și prin stropire cu aghiasmă. Iar cei mai mulți, știind că oamenii se îmbolnăvesc

din cauza păcatelor lor și ale părinților și copiilor lor pînă la al 4-lea neam, posteau și se rugau împreună cu bolnavii și rudele lor, un anumit timp. Apoi îi dezlegau de păcate prin spovedanie, le făceau Sfîntul Maslu și bolnavii se vindecau, pe măsura credinței și a pocăinței lor. Iar cei care nu părăseau păcatele de moarte, nu se vindecau sau se îmbolnăveau mai greu.

Un părinte sfînt, simțind cu duhul că a fost adusă o femeie bolnavă la poarta mînăstirii, a trimis ucenicul să-i spună: "Femeie, părăsești păcatul cutare, ca să te vindeci? Sau te întorci acasă nevindecată?" După ce bolnava s-a căit de păcatul ei ascuns și l-a mărturisit, cuviosul a zis ucenicului: "Întrucît femeia și-a mărturisit păcatul și a făgăduit că nu-l mai face, ia haina mea și toiagul și le atinge de trupul ei și se va vindeca!" Făcînd ucenicul așa, femeia s-a vindecat și la suflet și la trup și s-a întors sănătoasă la casa ei.

Sfîntul Grigore Decapolitul, ale cărui sfînte moaște se află în Mînăstirea Bistrița din județul Vîlcea, făcea numeroase minuni de vindecare. Odată a venit la el un creștin bolnav și-l ruga să-l vindece. Dar Cuviosul nu voia. Atunci el a intrat pe ascuns în chilia sfîntului și s-a culcat în patul lui și îndată s-a făcut sănătos.

Moaștele Sfînteii Paraschiva de la Iași, de asemenea, au făcut și fac nenumărate minuni de vindecare. O femeie bolnavă a fost consultată de medici la spital și aceștia i-au spus că are cancer. Înainte de internare pentru operație, s-a închinat la racla Sfînteii Paraschiva și a citit cu lacrimi acatistul ei, ca să scape cu bine. După internare, la ultima consultație, a fost găsită sănătoasă și s-a întors acasă, mulțumind lui Dumnezeu.

La moaștele Sfîntului Ioan de la Suceava s-au vindecat nenumărați bolnavi. Prin anul 1975 s-a vindecat aici un profesor care își avea mîinile paralizate, în urma iradierii din laboratorul în care lucra. La moaștele Sfîntului Calinic de la Cernica s-au

vindecat mulți creștini bolnavi de tot felul de boli. printre care și o copilă născută oarbă.

SFÎNTUL MASLU ÎN PRACTICA BISERICII

Dintotdeauna Biserica lui Hristos a alinat suferințele omenеști prin Sfintele Taine, mai ales prin Spovedanie, Sfîntul Maslu și Sfînta Împărtășanie, ajutate de rugăciune și post.

În practica Bisericii Ortodoxe se săvîrșește săptămînal Sfîntul Maslu în fiecare zi de vineri atît la mînăstiri, cît și la biserici de mir. Cei care participă, sănătoși și bolnavi, sînt datori să fie mărturisîți și să țină post după putere, să fie în pace cu toți, să nu trăiască în păcatele grele, să se roage cu credință și să fie ortodocși. În trecut se obișnuia ca, după trei Sfinte Masluri, dacă bolnavii nu se ameliorau din cauza unor grele păcate, să fie îndrumați pe la sfintele moaște și la icoanele făcătoare de minuni. Alții mergeau la preoți și duhovnici harismatici, cu viață deosebită, și se ușurau de suferințele lor. Iar cei care aveau de la Dumnezeu un canon mai greu de îndeplinit, răbdau boala cu bărbăție pînă la moarte și ajungeau la o înaltă trăire duhovnicească. Ba, unii dintre ei, deși suferinzi, dobîndeau harul vindecării și alinau suferințele altor bolnavi, spre lauda lui Dumnezeu, iar pe ei nu se tămăduiau. Așa făceau toți sfinții, printre care era și Sfîntul Simeon Stîlpnicul.

Astăzi, în toate bisericile de oraș, la mînăstiri și în parohii se face regulat Sfîntul Maslu pentru bolnavi, după toată rînduiala. La sate se grupează pe rînd cîte trei preoți din parohiile vecine și așa, prin rotație, credincioșii asistă la această taină cu credință. În unele părți se face Sfîntul Maslu și în casele creștinilor sănătoși ca și la cei bolnavi, cu participarea rudelor și vecinilor, aceasta fiind o bună rînduială, căci se sfințesc casele, se înfrățesc

creștinii și se alină suferințele bolnavilor prin ungere cu untdelemn sfințit și prin stropire cu aghiasmă.

VINDECAREA CELOR DEMONIZAȚI ÎN TRECUT ȘI ASTĂZI

Creștinii posedați de diavol dintotdeauna au format o categorie specială de bolnavi, căci produc tuturor frică și emoție. Nimeni, afară de Dumnezeu, nu știe de ce intră diavolul în unii oameni. Aceasta rămîne o taină divină. Nici Mîntuitorul nu ne spune din ce cauză a fost posedată fiica femeii cananeience (Matei 15, 22- 28). Sau de ce a intrat o legiune de diavoli în cei doi oameni legați în lanțuri din ținutul Gadarenilor (Matei 8, 28-34). Sau de ce s-a diabolizat copilul lunatic (Matei 17, 14-21). Un lucru știm: că diavolul intră în om numai cu îngăduința lui Dumnezeu, pentru unele păcate mari, personale sau ale întregii familii și că nu are voie să se atingă de sufletul omului, nici să-l ucidă, ci numai să-l chinuiască în trup cu dureri nevăzute și greu de suportat. Dar nici scoaterea diavolilor din oameni nu se face fără voia și porunca lui Dumnezeu. Ei ascultă numai de Dumnezeu și nu au voie să intre nici în porci fără îngăduința Lui (Matei 8, 31-32).

Numai sfinții pot izgoni pe diavoli din oameni cu mai multă ușurință. Ei au fost dintotdeauna cei mai tari în credință, în rugăciune, în smerenie și post, căci erau plini de harul Duhului Sfînt. În lipsa unor bărbați sfinți, credincioșii bolnavi alergau, ca și astăzi, la moaștele lor, la icoanele făcătoare de minuni și la duhovnicii harismatici. Aici li se făcea Sfîntul Maslu și li se citeau molitfele Sfîntului Vasile cel Mare, care sînt cele mai puternice rugăciuni de izgonire a diavolilor din oameni.

Venind odată la Sfîntul Antonie cel Mare un om demonizat, el l-a trimis să-l vindece ucenicul lui, Cuviosul Pavel cel smerit.

Făcînd ascultare, ucenicul s-a urcat pe o piatră cu mîinile în sus, și a postit o săptămînă, repetînd mereu această rugăciune: "Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile Sfîntului Antonie, izgonește demonul din zidirea Ta!" După multe zile de post și rugăciune a ieșit diavolul din om ca un balaur uriaș și s-a făcut nevăzut.

Sfîntul Vasile cel Mare este recunoscut ca cel mai mare exorcist și izgonitor de diavoli din Biserica lui Hristos. Odată a fost adus la el un tînăr care s-a lepădat de Hristos prin declarație scrisă, pentru fiica stăpînului său, pe care a luat-o de soție.

Marele ierarh l-a închis într-o cameră la rugăciune și post aspru mai multe zile, fiind cumplit chinuit de diavoli. Sfîntul venea uneori la el și îl îmbărbăta: "Nu te teme, fiule! Numai să crezi în puterea lui Hristos!" Apoi l-a dus în biserică cu mult popor, cîntînd cu toții "Doamne miluiește!". Satana răcnea cumplit împotriva Sfîntului Vasile, sfîșiindu-i veșmintele cu ghiarele și strigînd: "Mă nedreptățești, Vasile! El a venit la mine și s-a lepădat de Hristos!" Iar sfîntul păstor zicea către popor: "Înălțați mîinile voastre în sus și strigați: "Doamne miluiește!". După multă rugăciune, a căzut din văzduh scrisoarea tînărului prin care se lepădase de Hristos și așa a scăpat de diavoli.

Un sfînt părinte a fost rugat să izgonească demonul dintr-un tînăr. Dar diavolul nu voia să iasă. Apoi zicea: "Dacă mă scoți de aici, intru în tine!" Iar cuviosul i-a zis: "Ieși din el și intră în mine!" Și astfel s-a vindecat tînărul, iar cuviosul s-a ostenit mult cu rugăciunea și cu postul pînă a fugit demonul din el.

Așa s-a întîmplat și în zilele noastre. A venit la Mîinăstirea Sihăstria un om demonizat, prin anul 1932. Starețul de atunci, fiind foarte nevoitor, a făcut Sfîntul Maslu și s-a vindecat bolnavul. Dar duhul rău a intrat în el și îl chinuia greu. Atunci starețul a zis ucenicilor săi: "Părinților, pentru păcatele mele a ieșit diavolul din omul bolnav și a intrat în mine. Șapte zile voi sta închis în chilie să mă rog lui Dumnezeu cu lacrimi, cu psalmi

și cu post, pînă va fugi diavolul. Rugați-vă și voi pentru mine!" Făcînd așa, după șapte zile a fugit diavolul de la el și s-a vindecat, dînd laudă lui Dumnezeu.

Iată cît de greu ies diavolii din oameni, căci și ei se tem de iad. Numai cu multă rugăciune și cu post pot fi alungați, cum ne învață Hristos în Sfînta Evanghelie.

La schitul Icoana lîngă Mînăstirea Neamț se nevoia, prin anii 1920-1940, un sihastru cu viață aleasă, anume Ieromonahul Iosif Crăciun. Era un mare nevoitor și postitor. De aceea a dobîndit de la Dumnezeu darul izgonirii diavolilor din oameni. Veneau la el mulți bolnavi și demonizați și iată cum îi vindeca:

Postea trei zile și trei nopți atît el, cît și bolnavii, cu toate rudele lor, fără să guste nimic, și citeau ziua și noaptea la Psaltire. Apoi se spovedeau toți, făceau multe metanii, participau la toate slujbele din biserică și li se citea în fiecare noapte molitfele Sfîntului Vasile cel Mare. A treia zi părintele săvîrșea Sfîntul Maslu cu trei preoți și, din toți bolnavii, unii se întorceau acasă sănătoși, iar ceilalți repetau același program de post și rugăciune cu Sfîntul Maslu, pînă se vindecau.

Ieromonahul Iosif Crăciun a fost cel mai mare exorcist din Moldova, în prima jumătate a acestui secol, urmat de Protosinghelul Ioanichie Moroi de la Sihăstria, Conon Gavrilescu din Schitul Cozancea și Vichentie Mălău de la Secu.

Amintim și alți duhovnici harismatici mai renumiți din ultimile decenii, trecuți deja la cele veșnice, care au vindecat credincioși bolnavi și demonizați, precum: Protosinghelii Marchian Ciubotaru (+1991) din Mînăstirea Bistrița-Neamț și Elefterie Mihai (+1990) din Mînăstirile Agapia Veche și Secu și Ieroschimonahul Paisie Olaru (+1990) din Mînăstirea Sihăstria. În viață se mai află astăzi Protosinghelul Ilarion Argatu din Mînăstirea Cernica, un renumit exorcist din țara noastră, cu care se încheie o tradiție sacră și o generație de mari

duhovnici și exorciști din mînăstirile românești acum, la sfîrșit de mileniu.

CÎTEVA MĂRTURII DIN ZILELE NOASTRE

Vindecări de boli și izgoniri de duhuri rele din oameni au loc, mai ales, la sfintele moaște cu tradiție din țară, precum: Sfîntul Ioan cel Nou de la Suceava, Cuvioasa Paraschiva de la Iași, Sfîntul Ierarh Calinic de la Cernica și Sfînta Filofteia de la Curtea de Argeș.

Alte vindecări au loc la icoanele miraculoase și la duhovnicii bătrîni din mînăstiri. Dintre acestea amintim icoana Sfintei Ana de la Mînăstirea Bistrița-Neamț, icoana Maicii Domnului din Mînăstirea Putna, icoana Maicii Domnului din Catedrala Mitropolitană-Iași, "Iconița" Maicii Domnului de la Mînăstirea Bisericiani-Neamț și altele.

Cei mai mulți credincioși bolnavi din toată țara merg, în ultimile decenii, la Mînăstirea Cernica de lingă București. Aici se face de trei ori pe săptămînă Sfîntul Maslu cu șapte preoți, lingă moaștele Sfîntului Calinic și se alină multe suferințe și lacrimi. Tot aici se citesc regulat molitfele Sfîntului Vasile cel Mare cu post și pregătire duhovnicească, și nu puțini bolnavi și demonizați se vindecă și se ușurează de duhurile rele. Au fost multe vindecări de boli la racla Sfîntului Calinic și sub epitrahilul duhovnicilor, dar majoritatea s-au dat uitării și nimeni nu le-a consemnat spre folosul celor mulți și spre lauda lui Dumnezeu.

Alte biserici unde se adună vinerea numeroși bolnavi la Sfîntul Maslu sînt Catedralele mitropolitane de la Iași și Suceava și Catedrala Patriarhală din București. Sfintele moaște ce se păs-trează în aceste catedrale alină și vindecă multe suferințe trupesti și sufletești. Participări mari de credincioși la Sfîntul

Maslu se întâlnesc în toate catedralele eparhiale din țară și la marile mînăstiri de călugări ca: Bistrița, Sihăstria, Secu, Neamț, Putna, Pîngărați, Frăsinei, Brîncoveanu și altele.

Iată acum cîteva vindecări miraculoase și izbăviri de demoni din zilele noastre.

✕ Prin anul 1960 zăcea greu bolnav la sanatoriul TBC Bisericiani un tînăr Gheorghe Ciumașu, din comuna Agapia-Neamț. Doctorii nu aveau ce-i mai face. Auzind mama lui de icoana Maicii Domnului din stejarul de la Bisericiani, numită în popor "Iconița", la sfatul egumenului Agatanghel, a făgăduit cu lacrimi de mamă Preasfintei Fecioare că, dacă îi va vindeca fiul de boală și moarte, îl va dărui Bisericii ca să slujească lui Hristos.

Într-adevăr, fiul ei s-a vindecat în chip minunat și a intrat în viața monahală cu numele de Atanasie. Apoi a rînduit Maica Domnului să ajungă preot și egumen chiar la Mînăstirea și Sanatoriul Bisericiani unde se află și astăzi.

✕ Între anii 1984-1985 venea un tînăr inginer din Piatra Neamț pe nume Nicolae, să-i citească părinții la icoana Sfintei Ana de la Mînăstirea Bistrița, fiind greu chinuit de un duh rău trimis de o femeie vrăjitoare. Ani de zile a suferit, mergînd din mînăstire în mînăstire cu speranța vindecării. Dar Dumnezeu l-a vindecat la icoana Sfintei Ana unde se ruga mult și stătea regulat la Sfîntul Maslu. Iar duhovnicul lui, Protosinghelul Marchian Ciubotaru, vestit exorcist, îi citea regulat molitfele Sfîntului Vasile cel Mare. La îndemnul lui, bolnavul a făgăduit lui Dumnezeu, că dacă îl va vindeca, va intra în viața monahală. După puțină vreme, tînărul Nicolae s-a izbăvit de demoni și s-a făcut călugăr cu numele Nicodim, chiar la mînăstirea unde a fost vindecat.

✕ Tot la icoana Sfintei Ana de la Bistrița s-a vindecat o femeie demonizată din Constanța, în vara anului 1989, făcîndu-i-se de trei ori Sfîntul Maslu. La a șasea Evanghelie, femeia a căzut jos, chinuită de diavoli. Apoi a fugit repede la icoana Sfintei Ana și, plîngînd cu lacrimi, s-a sculat sănătoasă.

✕ La Mînăstirea Putna s-au vindecat recent două creștine demonizate. Prima la 15 februarie 1993 și a doua la 5 martie același an. În primul caz s-a făcut Sfîntul Maslu cu 7 preoți, împreună cu Episcopul Gherasim de la Rădăuți, avînd în față icoana miraculoasă a Maicii Domnului donată Mînăstirii Putna de binecredinciosul Voievod Ștefan cel mare și Sfînt, în anul 1488. După terminarea Sfîntului Maslu, bolnava a fost dusă să se închine la icoană, în timp ce se cînta "Apărătoare Doamnă". Deodată creștina s-a luminat la față și a cîntat această cîntare de laudă: "Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!". În clipa aceea a ieșit diavolul din ea!

A doua femeie s-a vindecat după mai multe Sfînte Masluri, avînd înainte icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului și moaștele Sfîntului Ierarh Ghenadie. Slujba s-a făcut cu trei preoți și doi diaconi. Din timp în timp diavolii din femeie răcneau și ziceau: "Ioana (o vrăjitoare) de la Capul Cîmpului ne-a trimis!" Iar la urmă, cînd bolnava voia să se închine la moaștele sfîntului, diavolii din ea strigau "Ghenadie, lasă-ne! Ghenadie, nu ne omorî!" Dar, pe cînd părinții cîntau de trei ori troparul Sfîntului Ghenadie, demonizata a răcnit puternic și îndată s-a vindecat de demoni, spre lauda lui Dumnezeu.

➤ Spre sfîrșitul lunii martie, 1993, a venit o tînră demonizată să se închine la moaștele Sfînteii Paraschiva de la Iași și să stea la Sfîntul Maslu. Demonii o chinuiau cumplit. După terminarea slujbei a fost miruită cu untdelemn sfînțit. Apoi, la cererea ei, i-a citit episcopul molitfele Sfîntului Vasile cel Mare lîngă sfînte moaște. Toți cei de față se rugau pentru ea. La sfîrșitul rugăciunilor femeia s-a vindecat, cu harul Duhului Sfînt.

✕ Un caz deosebit s-a petrecut și la Mînăstirea Sihăstria, din județul Neamț, în zilele de 24-29 ianuarie 1993.

O tînră creștină din părțile Dîmboviței, chinuită de duhuri rele datorită unei vrăjitoare din sat, a venit la mînăstire cu multă credință pentru Sfîntul Maslu, însoțită de rudele ei. După ce a

fost mărturisită, i s-au făcut nouă Sfinte Masluri cu șapte preoți, fiind greu muncită de demoni. Pe lângă marea credință a bolnavei, întărită de multă rugăciune și de post, de smerenie și răbdare uimesc, mai ales, cuvintele rostite de demoni în timpul sfintelor slujbe, pe care le redăm în continuare, spre folosul credincioșilor.

Acesta este un caz foarte rar, diavoli din ea fiind siliți de Hristos să se mărturisească public cum și de ce se luptă atât de mult cu creștinii ortodocși, de ce nu vor să iasă din oameni și ce scop urmăresc.

LA AL DOILEA SFÎNT MASLU

ÎN SEARA ZILEI DE 24 IANUARIE

În timp ce rudele aduceau bolnava Maria la Sfântul Maslu, diavolul din ea spunea:

- Nu te mai lupta cu mine, că ai să mori! Degeaba te lupți cu noi, că nu plecăm! Sîntem tot iadul pe tine. Sîntem căpetenie. Fă voia noastră, ești tînără, ai să mori! Nu plecăm din tine decît moartă... Unde să ne ducem?... Unde să ne ducem? întrebau diavolii.

Iar din mijlocul celor șapte preoți, preotul proiestos le-a zis:

- Duceți-vă în locuri pustii și fără de apă!

Diavolii au răspuns:

- Nu plecăm în pustie, că acolo nu sînt oameni!

- Pleacă, duhule necurat, în iad! i-a spus același preot.

Iar diavolul a răspuns din nou:

- Nu plec fără sufletul ăsta.

- Pleacă, duhule rău, dintr-însa, a zis iarăși preotul.

- Este al nostru sufletul ei, au răspuns diavolii din ea.

După începerea Sfîntului Maslu, cînd preoții o însemnau cu Sfînta Cruce, diavolul striga cu groază:

- Mă arde!... Mă arde!...

În momente de liniște, când bolnava se închina și se însemna cu semnul Sfintei Cruci, diavolul din ea striga, amenințator:

- Nu te închina! Fă crucea strîmb, căci toți care fac crucea strîmb sînt ai noștri, iar cei ce o fac drept ne biruiesc!

În timpul molitfelor de după Sfînta Evanghelie, diavolii din nou strigau cu mînie:

- Sîntem în ochi, sîntem în gură, sîntem în urechi, sîntem în mîini, sîntem în picioare, sîntem în toate mădulele tale... Nu plecăm, ești dată nouă...

După continuarea rugăciunilor de sănătate, diavolii au strigat:

- Degeaba vă luptați, că nu plecăm. Este dată nouă!

La însemnarea cu Sfînta Cruce pe creștetul bolnavei, aflată în stare de letargie, diavolul striga:

- Mă arde crucea!... Mă arde crucea!...

La stropirea cu aghiasmă de către preoți, diavolii iarăși strigau:

- Mă arde!... Mă arde rău!... Nu putem să ne întoarcem în iad fără sufletul ei. Este a noastră. Ne-a fost dată nouă!...

Iar către femeia bolnavă zicea cu mînie:

- Fă voia noastră și vei scăpa!

După citirea Evangheliei a doua, diavolii strigau:

- Unde să ne ducem?... Unde să ne ducem?...

- Duceți-vă la vrăjitoarea care va trimis! le-a spus preotul din mijloc. Iar demonii au răspuns:

- E moartă Gheorghîța. Gheorghîța ne-a trimis!

Iar preotul le-a spus din nou:

- Duceți-vă la Gheorghîța!

- E în iad, și trebuie să te luăm și pe tine (pe bolnavă) acolo. E vai de noi dacă plecăm fără tine în iad! au răspuns demonii.

La altă rugăciune de la Sfîntul Maslu, pe cînd diavolii o chinuiau cumplit pe bolnavă, preotul proiestos (cel din mijloc) a zis:

- Ieși, duhule rău din ea!

Iar ei au răspuns:

- N-a sosit vremea mîntuirii ei. Trebuie s-o chinuim!

- Du-te, diavole, în iad! a zis cu tărie același preot.

- N-a sosit vremea noastră. De ce să plecăm din ea, dacă s-a dat nouă?...

La altă rugăciune citită pe capul bolnavei Maria, diavolii îndemnau:

- Fă voia noastră și vei scăpa de chinuri!... Nu putem pleca în iad fără tine...

Într-un moment de liniște, bolnava spunea:

- Au venit din trei părți asupra mea...

În timpul stropirii cu aghiasmă și însemnării bolnavei cu Sfînta Cruce, diavolii strigau cu jală:

- Ne topește!... Ne arde!... Ne biruie!...

Iar bolnavei îi zicea cu amenințare:

- Nu te mai lupta cu noi, că vei muri! Ești tînără, ai să mori! Noi plecăm, dar vei muri...

Preoții iarăși ziceau la rugăciune:

- Ieși, demone, dintr-însa!

- Nu plecăm! Nu plecăm! Nu putem să ne întoarcem în iad fără tine. Ești dată nouă! Gheorghîța e la noi! Trebuie să vii și tu... Nu te mai închina! Vei muri! strigau diavolii poruncitor. Apoi mieunau ca pisica...

După altă Evanghelie, strigau din nou:

- Fă voia noastră și vei scăpa. Vino cu noi!...

La stropirea cu aghiasmă, după ultima molitfă, diavolii strigau:

- Aoleuuu!... Mă topește!... Mă arde!... De ce m-ați adus aici?

Dați-mi țuică și carne să mănînc... Mîntuirea ta nu e aici...

Ca replică, la ectenia preoților pentru lume, "Să ne rugăm pentru pacea lumii...", diavolii strigau:

- Lumea e a noastră! Sîntem peste tot! Noi vom birui!...

LA SFÎNTA LITURGHIE

DE LUNI 25 IANUARIE

Asistînd la Sfînta Liturghie, bolnava Maria stătea jos, sub apăsarea duhurilor rele. Iar la ieșirea cu Sfintele Daruri, diavolii au strigat cu vaiete prelungi:

- Aoleuuu!... Mă arde!... Mă arde!... Ne biruie!... Aoleuuu!... O cîștigă Hristos! O pierdem! O pierdem! Ne-o ia Hristos!... Sîntem căpetenie, unde să plecăm? Unde să ne ducem? Noi plecăm, dar ea moare!

Cînd bolnava se închina în biserică, diavolii strigau:

- Nu te mai închina drept! Fă voia noastră și te scăpăm de chinuri! Fă voia noastră!... Nu plecăm fără tine în iad. Nu știi ce ocară primim! De sufletul ei nu ne putem atinge...

După terminarea slujbei, bolnava Maria ne mărturisea că în timp ce se trăgeau clopotele pentru începerea Sfintei Liturghii, ea vedea cum diavolii ies pe poarta mînăstirii afară.

LA AL 3-LEA SFÎNT MASLU

DIN NOAPTEA DE 25-26 IANUARIE

După începerea primelor rugăciuni, demonii mărturiseau cu jale.

- Arhanghelii ne topesc!... Arhanghelii!...

După prima Evanghelie din nou strigau:

- Ce să mă fac? Unde să mă duc?... Nu o mai chinui...

După rugăciunea întîi, ziceau:

- Nu avem voie să plecăm fără sufletul ei... Degeaba ne-am ostenit! Se duce osteneala noastră!...

În timpul citirii Evangheliei a doua, strigau din nou:

- Ne temem! Ne temem! Nu trebuie să plecăm fără sufletul ei!... În timpul rugăciunii a doua, ziceau cu mînie:

- Vai de mine ce ocară am! Unde să mă duc? Avem învoială (voie) să chinuim lumea... Cine ne face voile, nu le facem nimic. Cine vrea să ne ia locul nostru (în rai), ne luptăm cu ei!...

În clipa aceea, bolnava Maria zăcea jos și, cuprinsă de grea durere, striga:

- Doamne, ce săgeți au înfipt în mine!

Iar demonii răspundeau:

- O să plecăm... Toate săgețile sînt asupra ei!... Să facă voia noastră și o lăsăm în pace!...

În timpul citirii altei Evanghelii, diavolul se văita:

- Ce pătesc eu pentru preoți!... Arhanghelii o izbăvesc!...

La citirea ultimei Sfinte Evanghelii, diavolul striga cu groază:

- Nu mai am putere! Mă arde ca focul! Nu mai am deloc putere... Mi-a luat toată puterea... Smerenia ne topește și milostenia!

- Doamne, ce mă săgetează! striga cu durere bolnava. Mă jupoaie de vie!...

Iar la ultima rugăciune, cînd s-a deschis Sfînta Evanghelie pe capul bolnavei, demonii strigau cu durere către preotul care citea:

- Ne topește! Nu mai am putere cum am avut! Înainte am avut putere mult mai mare! Nu mai citi că o să plec! Mai taci din gură! Nu știi ce batjocură am eu în iad... Tot te chinui. Nu te mai lupta cu mine, striga demonul către bolnavă. Sîntem în ochi, sîntem în mîini, sîntem în picioare, sîntem în toate măduarele ei...

LA SFÎNTA LITURGHIE

DIN 26 IANUARIE

La ieșirea cu Sfînta Evanghelie, demonii au început a o munci pe bolnava Maria, trîntind-o la pămînt și strigînd cu glas jalnic:

- Nu ne chinui Iisuse! Nu ne chinui Iisuse!... Prea ne arde!... Prea ne arde!... Nu ne mai chinui... Ne arde!...

Apoi, cînd preotul citea Sfînta Evanghelie, la auzul cuvintelor "Căci, cînd vor învia din morți, nici nu se mai însoară, nici nu se mai mărită, ci sînt ca îngerii în ceruri, diavolul țipa înfricoșător:

- Vai!... Nu vreau să ne ia locul!... Nuu...

Iar la pomenirea numelui Sfîntului Ioan Botezătorul, răspundeau cu aceeași spaimă:

- Botezătorul ne topește!...și apoi, din nou strigau:

- Nu ne chinui Iisuse!... Nu ne arde!... Nu ne arde!... Ea e de vină că nu-mi face voile... De aceea o chinui... Nu pot să-i iau sufletul... și cînd un creștin i-a spus bolnavei:

- Nu te descuraja! Maica Domnului te ajută. Diavolul i-a răspuns:

- E rană de mult plîns!... Nu mai zice!... Ea scoate mulți creștini din mîinile noastre!... Aoleuu...

La cîntarea Herucului, după un urlet groaznic, diavolul a strigat:

- Auu!... Nu ne pedepsi!... Tu ne-ai îngăduit s-o chinuim. Nu ne pedepsi!

- Aoleuu!... Ne pierde!... Vai mie!... Unde să mă duc? Degeaba ne-am ostenit! Degeaba ne-am ostenit! S-a dus osteneala noastră! Degeaba ne-am ostenit!...

Cînd a ieșit preotul cu cădelnița să tămîieze prin biserică, diavolul a început s-o scuture cu putere și să mărturisească cu voce tare:

- Gheorghîța m-a trimis!... E acolo!... E acolo în iad! E a noastră! Ea mi-a dat sufletul. Mi l-a legat. M-a legat de suflet pe toată viața. M-a legat de suflet...

Apoi iar a continuat să strige:

- Nu mă lasă! Nu mă lasă!... Nu mă lasă Creatorul vostru să-l iau... Nu vreau să plec! Nu vreau să pierd sufletul... Nu plecăm! Nu plecăm! Vreau să te chinui! Să nu-mi mai facă nimeni voile! Nu plecăm!... Aoleu!... Vai nouă! Vai nouă! Un iad nu-i în stare de un suflet! Vai de noi cînd pierdem un suflet! Vai de noi, ce jale e pentru noi! Vai de noi!

La ieșirea preotului cu Sfintele Daruri diavolul a urlat cu mare groază:

- Nu ne arde!... Nu ne arde!... Aaaaau!... Vaaai! Mă arde rău! Mă arde rău! Mă arde! Mă topesc ca ceara! Pier ca focul! Mă sting ca fumul! O pierdem! Aaaaau!... Aaaaau!...

Apoi a început a boci în tot felul, a micuna ca pisica, și a se tîngui amarnic:

- Încotro s-o iau?... Încotro s-o iau?... De la Gheorghîța am venit... Spun tot! Spun tot că sînt blestemat! Spun tot că sînt blestemat... de Creatorul vostru... Nu e a voastră! E a lui Hristos!... Aoleu!... Cît ai să mai rabzi să te luptăm? Noi îi acapărăm repede pe creștini.

Ne mai putînd să suporte sfintele rugăciuni, demonii din bolnavă strigau către căpetenia lor:

- Ieși căpetenie, să ieșim și noi! Nu mai putem să stăm! Ne arde rău! Nu mai putem răbda chinurile... și batjocura... Au!... Au!... Ce să mă fac?... Aoleu!... Ce răspuns să dau? Nu știi ce ocară am? Nu știi ce ocară am?

După o pauză, diavolul a început din nou să se vaite:

- N-am știut unde mă duce! Nu i-am știut gândul! Nu i-am știut gândul! Ooo... ticăloaso!... Ai lucrat în taină... Mă distrugel!... Mi-a aflat toate vicleșugurile... Aaaaau!... Ne-a mai îngăduit câteva zile, și-apoi nu ne mai lasă s-o chinuim. O pierdem! O câștigă Hristos! O pierdem! Vai nouă! Tot iadul nu-i în stare de-un suflet!

Apoi, la auzul cuvintelor "și iarăși va să vină cu slavă, să judece viii și morții..." din Crez, demonul striga cu putere:

- Nuu! Nu vreau judecată! Nu vreau judecată, că mă tem! Mă tem!... Vor să ne-o ia! Vor să ne-o ia!

La cântarea "Pe Tine Te laudăm, pe Tine Te binecuvîntăm..." când se sfințesc Sfintele, diavolii strigau:

- Voi Îl lăudați, dar noi Îl urîm! Voi Îl lăudați, dar noi Îl urîm!... E vrăjmaș... E vrăjmaș pentru noi!

La rostirea rugăciunii Tatăl nostru, când se zicea: "și ne iartă nouă greșelile noastre...", diavolii strigau:

- Vă iartă!... Vă iartă!...

Iar la citirea rugăciunii de mulțumire a preotului, diavolul se văita cu amar:

- Ce pățesc eu printre preoți!...

LA AL 5-LEA SFÎNT MASLU

DE MARȚI 26 IANUARIE

La al cincilea Sfînt Maslu, făcut imediat după Sfînta Liturghie în ziua 26 ianuarie, marți, cu participarea a circa 50 de părinți și frați din obștea mînăstirii și numeroși credincioși, bolnava Maria a venit la Maslu însoțită de mama ei, de rude și de alte câteva femei, cîntînd cîntări bisericești.

Îndată ce a intrat în încăpere, au început să o chinuiască demonii, ca să nu se apropie de preoți. Apoi, au început a o sâlta

și arunca la pământ, cu o cumplită mînie și o putere suprafirească și demonii au început din nou a vorbi prin gura ei:

- Nu vreau! Nu vreau să plec fără suflet! Voi da răspuns mare, înaintea întunecimii!... Ce să fac?... Ce să fac?... Unde să mă duc?... Nouă nu ne trebuie trupul, nouă ne trebuie sufletul!...

La cîntarea "Prea Sfîntă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi" diavolul a spus:

- Să vă miluiască pe voi!... Să vă miluiască pe voi!...

Apoi, la rugăciunea a doua de sfințire a uleiului, cînd preotul se ruga pentru îndepărtarea demonilor din bolnavă, duhul necurat striga dintr-însa:

- Nuuu!... Nu mă izgoni! Nu mă izgoni! E vai de pielea mea! E vai de pielea mea! Mă bate de mă face cobză... Nu te mai lupta cu mine! Ai să mori, ești proastă, fă-mi voile, ca să trăiești... Aoleuu!... Unde să mă duc? Unde să mă duc?... Cine are canon, nu ne putem apropia de ei. Cine are canon nu ne putem apropia de ei...

La citirea Apostolului de la Evanghelia a doua, cînd se pomenea de răbdarea lui Iov, diavolii îndemneau pe bolnavă:

- Cîrțește!... Cîrțește!... Nu vezi că nu te scapă nimeni?... Iar la Evanghelia Samarineanului milostiv (a doua) demonii strigau din nou:

- Noi nu ne suferim între noi!... Noi nu ne suferim între noi!

După cea de a doua Evanghelie, cînd se citea rugăciunea de izgonire a demonilor, iarăși se auzea strigînd:

- Aoleuu!... Nu ne izgoni! Nu ne izgoni! E vai de pielea noastră! Unde să ne ducem fără sufletul ei?

- La iad! a spus unul din preoți.

- Vai de mine! Nu ne primește! Nu ne primește fără suflet. Vai ce ne face nouă!... Aoleuuu!... Aoleuu!... Noi după cum ducem osteneală primim cîte un grad. Primim cîte un grad!... Am pierdut tot! Am pierdut tot! Sînt căpetenie! Mi-am pierdut gradul! Mi-am pierdut gradul!

La altă rugăciune de izgonire a diavolilor, el a răspuns.

- Aoleuuu!... Nu mă îndur! Nù mă îndur să plec! Gheorghîta!... M-a legat de suflet, pe toată viața!... Pe toată viața!... Sufletul mi l-a dăruit mie! M-a legat de suflet, pe toată viața... Spun tot! Spun tot! Că sînt blestemat... Unde să mă duc? Unde să mă duc? Aoleu!... Aoleu!... Degeaba ne-am chinuit... Eu am pus-o la păcate... Aoleu! unde să mă duc! E păcat de moarte... Crucea Ta mă biruie! Crucea Ta mă biruie! Spun tot! Spun tot! Am băgat ceartă în casa ei! Să se certe mamă-sa cu tată-său! S-o izgonească din curte. I-am făcut-o și pe asta! Degeaba... Degeaba... Degeaba... Aoleu!... Unde să plec? Iadul este asupra ei! Cu ce să mai încerc? Cu toate am încercat. E în zadar!... E în zadar!... Arhanghelii o izbăvesc! Arhanghelii o izbăvesc și Botezătorul! Toți sfinții o izbăvesc! Aoleu! Aoleu! Pe toți îi aduce asupra noastră.

În momentul căderii la Apostol, demonii iarăși strigau:

- Aoleu! Ne izgonește puterea Duhului Sfînt! Ne izgonește! Ne izgonește! Nu mai avem ce-i face! Nu mai e a noastră! Ce răspuns vom da? Ce răspuns vom da? Încotro să ne ducem? De zece ani m-am ostenit într-una! Aoleu! M-a trimis în casa ei, dar eu n-am avut aminte ca să mă bag... Cine n-are credință, în ăla mă bag!... Îl chinui ca să-mi facă voile!...

În timpul rugăciunii a doua, diavolul spunea despre bolnavă:

- În loc să se răzbune, plînge și mă atacă rău... Lacrimile mă atacă! Mă atacă supunerea, milostenia... Smerenia mă atacă mult! De postit, postesc și eu; de privegheat, priveghez și eu, dar astea nu le pot face!

După Evanghelia a treia iarăși se tînguia diavolul:

- Aoleu! Aoleu! Ce să mă fac? Ce să mă fac? Nu-mi mai trebuie în veci... Nu-mi trebuie în veci să viu în ea! Mă arde ca focul! Mă arde ca focul! Mă batjocorește! Mă batjocorește!... Mă ține cu un corn! Mă ține cu mere? Să-mi dea carne și vin că o las în pace! Gheorghîta (vrăjitoarea) carne îmi dădea, cînd mă

ținea la ea! Ce să fac să mănînc? Ea mă ține nemîncat și două zile la rînd... Nu- mi dă să mănînc... Cum să n-o chinui? Nu știu de unde este! E proastă, că moare... Ea moare, dacă mai postește!

În timp ce preotul o însemna cu Sfînta Cruce și o stropea cu aghiasmă, diavolul răcnea:

- Mă arde Crucea! Mă arde Crucea! Mă arde cu puterea ei de nădejde!... Ea ne-a surpat iadul! Ea ne-a surpat iadul! Ce pătesc eu printre preoți! Ce pătesc... Vai de mine! Sînt slugile Domnului! Apostolii Domnului ne chinuie, ne chinuie!... Sînt o căpetenie... Nu plec așa ușor! Nu plec așa ușor!... Nu e boală, e fermecătorie! Aoleu! E fermecătorie cu vrajă de mort!...

La a patra cădere cu tămîie, iarăși striga demonul:

- Mă îneacă tămîia! Mă îneacă!... Nu suport!... Nu mai suport! Aoleu! Dacă ași avea putere, acum ași trînti-o la pămînt și ași omorî-o! Aoleu!... Nu ne chinui lisuse, că Tu ne-ai îngăduit s-o chinuim! Trebuie să se aleagă dreptii de păcătoși! Că n-ai spus că cel ce va răbda pînă la sfîrșit, acela se va mîntui? N-ai zis s-o chinui să-i încerc răbdarea? Nu mă pedepsi! Nu mă pedepsi! Nu știu cîte suflete am pierdut pe lîngă ea! Cîștigam nu știu cîte suflete, cîte am pierdut pe lîngă ea! Degeaba m-am ostenit! Degeaba!... Aoleu! E moartă... E vrăjită cu spălături din scăldătoare de mort, cu spurcăciuni și bale din iad... E cea mai mare făcătură (vrajă) de pe fața pămîntului din ea și nu ne îndurăm să plecăm... Mă trimitea, vedea că nu reușește, încerca cu altceva, mereu, mereu, foarte mult. A avut necaz pe ea că nu l-a luat pe fiu-său! Aoleu! Spun tot! Spun tot, că sînt blestemat să spun tot... Aoleu! Spun tot... Cununiile le are îngropate la cap de mort... A zis (vrăjitoarea Gheorghîța) cum întepenește mortul, să întepenească și ea! A mai spus s-o omor, dar nu mi-a îngăduit Hristosul vostru! E vrăjmaș nouă! E vrăjmaș nouă!... Poate reușeam s-o omor, pe Gheorghîța, dar n-a mai suferit-o, n-a mai suferit-o Creatorul! A luat-o, a luat-o și a dus-o în iad!

Cînt preotul citea Evanghelia a cincea cu fecioarele neînțelepte, care strigau: "Doamne, Doamne, deschide-ne nouă!", demonul a răspuns:

- Aoleu! Vă deschide! Vă deschide! Vă deschide!... Aoleu! Unde să mă duc? Dacă am putea să ne smerim și noi, ne-am mîntui! Dar nu putem! Nu putem!... Cît ne-am bătut joc de ea! Nu i-am dat odihnă de zece ani! Am trîntit-o la pat de nu știu cîte ori. Am zis, gata, moare! Nu știu cum a scăpat? Nu știu cum a scăpat? Are mințile legate. Așa am făcut... I-am legat mințile...

În timp ce se citea rugăciunea a cincea despre nevrednicia preoților, diavoli au răspuns:

- Nu vă mai smeriți atît! Nu vă mai smeriți atît!... Că ne distrugeți!... Ne distrugeți!... Să-mi dea și mie pentru plecare niște carne să mănînc... Să-i mai ușurez chinurile!... Să nu plec flămînd!... Spun tot! Eu fac multe în lumea asta... Duminica îndemn pe creștini să nu meargă la biserică... Le dau dureri de cap, le dau amețeli, dureri în trup, somn dulce; dacă e iarnă, le dau căldură; dacă e vară, le dau somn dulce să nu plece la biserică, iar cînd ies din biserică, îi îndemn să facă treabă. Dimineața le dau în gînd să nu facă rugăciuni, să se ducă întîi la găini și la porci... Eu fac multe în lumea asta! Multe fac!... Aoleu! Aoleu! Ne arde Crucea!... și noi o știm pe a noastră... După cum ducem suflete (în iad)... Dacă nu ducem nimic, ne pedepsește!

La a șasea Evanghelie strigau demonii:

- Sînt căpetenie... Sînt căpetenie... Aoleu!... Aoleu!... Spun tot! Spun tot! Am fost trimis! Sînt legat pe toată viața... S-o chinui în trup!... Am fost trimis în lume... Nu vezi că mori? Nu vezi că mori? Du-te la spital că mori!... Nu ție frică că mori? Nu mai sta aici, că mori! Ai să mori!...

La rugăciunea a șasea demonii strigau din nou:

- Eu sînt mai cumplit (decît demonul din fiica Canaaneienței). Sînt căpetenie! Eu nu plec așa ușor! Nu plec așa ușor... Sînt legat pe toată viața de sufletul ei! E legătură diavolească! și viața

și sufletul ni l-a dat nouă, Gheorghîța. M-a trimis în apă și-n mîncare... I-a pus în ciorbă, în oala de pe foc... I-a băgat în mîncare, în mere, în nuci, în ouă... M-a făcut de m-am împrumutat la ea, de nuci... Ne-a trimis în nouă grame de argint... Sînt în ochi, sînt în cap, sînt în dinți, sînt în măsele, în urechi, sînt în gît, sînt în mîini, sînt în burtă, în stomac, în fiere, în ficat, în inimă, în toate măduarele... Peste tot sînt!... Aoleu!... Tare ne chinuim aici. Nu mai e la noi!... Nu vrem să ne ia locul în cer! Nu vrem să ne ia locul în cer! Venim să ne luptăm mulți!... Sînt anii din urmă!... Trebuie să luptăm mult!... Noi vrem să luăm cît mai multe suflete! Să le chinuim în foc, acolo în iad! de ce să se ducă în cer? Nu vrem!...

La Evanghelia a șaptea, demonii iarăși ziceau:

- Aoleu!... Cununiile (Mariei) sînt îngropate la un pom... Mă-sa le-a dat drumul la vrăji, la îndemnul Gheorghîței... Noi nu putem să ne smerim!... Nu putem să ne smerim!... Ne-am mîntui și noi! Ne-am mîntui și noi! Dar nu putem face așa ceva! Din mîndrie am căzut! Numai am gîndit să ne mutăm scaunul mai sus și ne-a aruncat... și ne-a aruncat...

Cînd preotul a zis: "Du-te, demone, în loc pustiu și fără apă", diavolul a spus:

- Aoleu!... Nu-i lume acolo... N-avem pe cine ispiti (în pus-tie)... Nu mă izgoni acolo! N-am pe cine să ispitesc!... Trebuie... Am îngăduială... Să se aleagă dreptii de păcătoși!...

La cîntarea: "Doamne, armă asupra diavolului Crucea ta ai dat-o nouă..." diavolii au răspuns cu jale:

- Prin ea vine mîntuirea!... Ne distrugel!... Ne distrugel!... Aoleu!... Ne adunăm să plecăm! Ne adunăm să plecăm!... Ar-mele creștinilor împotriva noastră sînt Crucea, postul și rugăciunea... Ne-a aflat toate vicleșugurile, ticăloasa! Ticăloasa!... Spune mereu rugăciuni... Spune mereu... Fuge de lume, proasta!... M-am ostenit degeaba... Mă topesc ca ceara... Pier ca flacăra... Nu mă certa!... Nu mă certa!... Cine nu mă

ceartă, înseamnă că îmi face voile! Cine nu mă ceartă, înseamnă că mă iubește!...

La rugăciunea a șaptea, cu Sfînta Evanghelie deschisă pe capul bolnavei, diavolul spunea:

- Nu mă mai lasă nici sfinții s-o chinui!... Paraschiva, Mina sînt lîngă ea! Nicolae e lîngă ea! Ioan Botezătorul, Arhanghelii, toate puterile cerești sînt lîngă ea! Filofteia, ea ne topește! Mucenicul Gheorghe o ocrotește... Aoleu!... Botezătorul... toate puterile o ocrotesc... Mă tem!... Mă tem!... Mă arde rău!... A voastră e! Nu e a mea!... A voastră e! Nu e a mea!... Aoleu!... vin de la o vrăjitoare... Vin de la o vrăjitoare... de prin poieni... de prin poieni e vrăjitoarea... s-a dus cu o găină neagră și 500 de lei... găina a fost din curtea ei... Spun tot!... Spun tot că sînt blestemat!...

Cînd preotul citea rugăciuni de izgonirea demonilor, ei strigau înspăimîntător:

- Nu mai zice, că ne arde rău! Ne arde rău! Aoleu!... Vai de minel!... Vai de minel!... Aoleu!... Unde să ne risipim!... Încotro s-o luăm? Nu plec fără suflet! Nu înțelegeți? Are sufletul legat! Are sufletul legat!... Nu mă lasă Creatorul vostru să îl iau!... Lumea o chinuie!... Noi nu ne suferim între noi! Noi nu ne suferim!

La sfîrșitul Sfîntului Maslu, după ce s-au miruit toți creștinii, s-a apropiat și Maria, s-a închinat, a sărutat Sfînta Evanghelie și Sfînta Cruce, apoi a fost miruită și stropită cu aghiasmă, fiind luminată la față și liniștită. Dar deodată și-a schimbat privirea și a exclamat: "Diavoli!... Diavoli!" și îndată a fost aruncată în sus și chinuită cumplit. După cîteva clipe și-a revenit, s-a închinat și s-a înseninat la față. Preoții au întrebat-o:

- Soră Marie, ce ai văzut? Că tare ai fost muncită!
- N-a făcut nimeni ce am făcut eu! Iertați-mă, vă rog!
- Ai văzut diavoli?
- Au venit cu furcile la mine.

- Erau mulți?

- Vai, ce mulți erau! Puhoi mare... Nici nu e lume cîți erau ei! Aici era totul negru de ei. Unii erau cu furci, alții aveau coarne, alții erau ca broaștele, alții capre...

LA AL 6-LEA SFÎNT MASLU

DIN 26-27 IANUARIE

În timpul săvîrșirii acestui Sfînt Maslu, diavolii au spus următoarele cuvinte prin gura bolnavei:

- Aoleu! Vai de mine ce să mă fac? Mă tem, mă tem și eu! Maica voastră (Maica Domnului) nu mă mai lasă s-o chinui! Mă zdrobește! Pe Eva am înșelat-o, pe Eva am înșelat-o în Rai; dar pe Stăpîna voastră n-am putut. Ea mă zdrobește! O chinui, o chinui... Iisuse, nu mă chinui, nu mă pedepsi! Tu mi-ai îngăduit s-o chinui! Vai de mine, ce să mă fac? Vai de mine! Ce să mă fac?

- Crucea mă arde! Cine o face dreaptă, mă arde; cine o face strîmbă, mă bucur de ea! Dacă știam că-mi pierd vremea, n-o mai chinuiam degeaba. Am pierdut toată osteneala. Întorceam multe suflete, întorceam multe suflete cît timp am pierdut pe lîngă ea. Vai de mine! Vai de mine, s-a dus toată osteneala mea! În atîția ani acaparam multe suflete. Cum să plec eu fără suflet? Nouă nu ne trebuie trupul, ne trebuie sufletul; dar nu ne dă voie. Nu ne dă voie...

Către femeia bolnavă spunea diavolul:

- E păcat de tine! Ai să mori, ticăloaso! E păcat de tine că ești tînără! Ești o proastă! Fă-mi voile, că te las în pace! Țu-te acasă, că te strigă copiii!

Apoi zicea diavolul:

- Vai de mine, eu nu mai am nimic scris! Nu mai am nimic scris! Cu ce să mă arăt eu la întunecime? Vai de mine! Vai de

mine, ce să mă fac? Vai de mine, ce să mă fac? Nu știi ce ocară iau! Nu știi ce ocară iau! Vai de mine, vai de mine! Rar găsim așa creștini! Rar găsim așa creștini... Noi tăbărim repede pe creștini, mai ales pe care se duc la horă și la dans. Acolo este întinericul nostru! Le dăm cu bice peste picioare să sară mai tare!

- Aoleu!... Voi nu știți nimic... Dacă aș avea o putere ași omorî-o! Puterea Domnului vostru a fost cu ea. De la naștere am vrut s-o omorîm! Am vrut s-o omor... Spuneți-i și voi (călugării) să facă voile lumii, că e din lume! Spuneți-il... Să nu fugă de lume! E proastă! Fuge de lume! Spune că-i ispită lumea! Să facă voile lumii!... Aoleu! Mă distruge!... Mă distruge! Spune că nu mai are pe nimeni! Spune că nu mai are pe nimeni, decît pe Domnul vostru! Mă ard cuvintele acestea! Mă topește! Mă topește!...

Cîte nu i-am făcut! Cîte nu i-am făcut! Am băgat vrajbă între colegi la serviciu. O urau toți. O batjocureau toți. Pe la spitale a fost de batjocură... Cîte nu i-am făcut! Degeaba! Degeaba!... Ea a plîns și a tăcut și m-a terminat, m-a terminat. M-a distrus!... Mă distruge!... Nu mă-ndur să plec... Gheorghîța, mi-a dat sufletul mie... E legătură diavolească pe suflet! Știu că stau degeaba! Dar vreau s-o chinui! S-o chinui!... Trebuie s-o chinui! A zis să vadă lumea!... Spun tot, că sînt blestemat! Sînt blestemat! Eu vă fac multe vouă creștinilor! Eu multe vă fac!... Numai voi ortodocșii vă mîntuiți! Ceilalți, nu, care faceți voile noastre! Noi nu avem treabă cu sectele! Aia-s ai noștri, sectanții. Aoleu! Vai de mine! Vai de mine! Ce să mă fac? N- am mai putut vedea atîta răbdare! Vai de mine! Vai de mine! Trebuie s-o chinui! Și mie mi-e teamă de Domnul vostru! E cu voi! Nu mă lasă s-o chinui cum vreau eu! Eu vreau s-o omor de tot! Dar nu mă lasă... Numai cînd zice El, o chinui!...

Într-un moment de limpezire, bolnava se ruga încet, zicînd:

- Trage satana de sufletul meu. Nu mă lasă să plec la Domnul! Cum să plec? Nu mă lasă să plec... Vai de sufletul meu! Nu vrea să mă lase să plec! Mă cheamă Domnul și nu mă lasă să plec... Vai de mine! Pe mine mă cheamă Domnul!... Ai grijă de ele (de fetele ei). Să nu le certați! Să le dați în mîna Maicii Domnului! Acolo nu le mai ceartă nimeni!... Eu mai am de chinuit!...

În timp ce se citea Sfînta Evanghelie, diavolul se tînguia în tot felul și mieuna ca pisica. Iar la citirea rugăciunii către sfinți și către puterile cerești, a strigat.

- Toți sfinții ne topesc! Toate puterile cerești mă topesc!... Cei care ne fac voile noastre sînt robii noștri! Sînt robii noștri!... Vai ce armă e Crucea!... Cea mai puternică armă e asupra noastră!... Mă topesc ca ceara!... Pier ca flacăra!... Spun tot că sînt blestemat!... Face parte din Treime!... Ce să mă fac? Ce să mă fac? Vai de mine! Noi nu ne închinăm Lui! Îl urîm! Evrăjmaș! E vrăjmaș pentru noi, că ne- a aruncat din cer!... Noi ne luptăm cu creștinii care vor să se mîntuiască, să nu ne ia locul în cer! Aoleu!... Vai de mine! Vai de mine! Da!. Noi sîntem răi! Vai ce jale! Vai ce jale pentru noi, pentru un suflet pierdut!... Vai, ce jale pentru un suflet! Se mai pot pierde multe... Vai de noi!

- Am avut ordin să o ținem legată, să nu mai amăgească și pe alții! Dar n-am putut, că ne ia sufletul... A zis că pleacă la plimbare să se distreze, să ne facă voile, ticăloasa! Dar n-am știut că nu ne face voile! Ne amăgește... Vai de noi!

- Crucea e cea mai tare armă a voastră! Armele voastre sînt: Crucea, rugăciunea și postul... Ne doboară!... Din mîndrie am căzut! Din mîndrie am căzut! Doar cît am gîndit să ne mutăm scaunul mai sus și ne-a aruncat! Vai de mine! Vai de pielea mea!... Sînt cele mai puternice vrăji în ea (în Maria). Nu plecăm ușor, nu plecăm ușor... sînt cele mai puternice vrăji... Ce să mă fac? Ce să mă fac? E aleasă pentru Ierusalim! Ce să mă fac? Ce să mă fac? Aoleu! Ce să mă fac? Trebuie s-o chinui! Trebuie s-o chinui, că nu-mi face voile! Face parte din Treime (adică se

închină cu credință Prea Sfintei Treimi) și trebuie chinuită... și trebuie chinuită... să-mi facă voile! Ah, avem necaz mare pe ea! Avem necaz mare pe ea! Cum să ne chinuie ea? Nu trebuie să ne lăsăm chinuiți de ea! Dar Dumnezeu ne biruie, că nu mai avem nimic scris! Nu mai avem nimic scris! Vai de noi! Ce mare necaz!... Tot iadul sîntem asupra ei! Cîte nu i-am făcut!... Degeaba! Degeaba!... Ea s-a supus și a răbdat! Asta ne-a atacat!... Cum să nu ne mire că o pierdem. Că am îndemnat-o la păcate și ea nu ne-a făcut voile! Cum să plecăm, că nu ne-a făcut voile?...

- Spun tot! Spun tot!... Am început s-o chinui de la 14 ani, pentru că a fost o copilă cuminte, aleasă de Domnul și de creștinii din sat... Trebuie chinuită, adusă în groapă; adusă în groapă moartă! Atît trebuie s-o chinuim. Cum se poate s-o chinuim mai mult?... Vai de mine! Vai de mine! Unde s-o iau? Unde să mă duc? Încotro s-o apuc?...

Cînd preotul o ungea cu Sfîntul Mir, diavolul a început s-o chinuie din nou. Iar la porunca de a ieși dintr-însa, demonul a strigat:

- Cînd mi-o porunci Domnul vostru plec! Nu mi-a poruncit!... O pierdem!... Ce să mă fac?... O pierdem!... O cîștigă Hristos! O pierdem!... Vai!... Nu te mai lupta cu mine, că ai să mori! Nu ți-e frică de moarte? Mori! Mori! E păcat că ești tînără! Vrei să te duci în pămînt? Distrează-te, ești tînără, proasto!... Vai de noi! Vai de noi! Ne-am ostenit degeaba! Vai de noi!... Scapă de noi! Scapă de noi!... Vă deschide Hristos!... Scapă de noi!... Ce pătesc eu printre preoți! Aveți putere preoții! Sînteți slugile Domnului... Apostolii Domnului... O pierdem!... Aveți dar mai mare decît îngerii din cer!...

- În loc să mă cinstească, mă osîndește!... Nu pot pierde sufletul ei! În loc să mă cinstească mă osîndește... Vai de mine! Vai de mine! Încotro s-o apuc? Unde să mă duc? Ea se mînuiește! O pierd!... Ne bate (satana) de ne face cobză! Ne

bate de ne face cobză acum!... Noi avem un iad mare, să chinuim pe cine ne face voile!

- Am spus la lume să se ferească că e nebună! Degeba! Ea s-a rugat pentru ei (pentru oameni) și n-am putut să scriem păcatul lor, pentru că s-a rugat pentru ei! Cine se roagă pentru altul, noi nu putem să mai scriem pentru acela nimic! Ea își vede de mîntuirea ei și vrea și pe alții să-i mîntuiască. De aceea o chinui eu, să se sature să se mai roage pentru alții!... Am pus doctorii s-o chinuie în toate felurile. Am băgat-o la curent electric, am băgat-o în tot felul de chinuri (cînd a fost internată la psihiatrie)!... Degeaba!... Degeaba!...

- Nu ne mai îngăduie Hristos! Vai! Vai de noi! Nu ne mai îngăduie!... Nu vă mai smeriți atît! Nu vă mai smeriți atît că ne distrugeți! Pe noi ne distruge smerenia! Noi nu ne putem smeri! Vai de noi!

- Vai! Vai! Vai! Aici nu-i nimic, să vă duc în iad să vedeți!... Mă topesc ca ceara! Pier ca focul!... Sînt în cap, sînt în ochi, sînt în urechi, sînt în inimă, sînt în ficat, sînt în stomac, sînt în fiere, sînt în plămîni, sînt în burtă, sînt în mîini, sînt în picioare, în toate măduarele ei sînt!...

- Sînt căpetenie, ne arde ca focul în iad! Sînt căpetenie, ne arde ca focul în iad!... Nu vă mai smeriți atît, nu vă mai smeriți atît! Aoleu! Mă atacă! Mă atacă!... O pierdem, o cîștigă Hristos!

Într-un moment de liniște, bolnava a rostit această rugăciune:

- Doamne, iartă-mă că te-am mîniat mereu și pe Tine și pe Maica Domnului! Iartă-i pe toți și pe vii și pe morți, că eu Te-am răstignit pe Golgota! Ai grijă de copilașii mei. Să nu-i lași în lume să-i chinuie și pe ei! Dacă o vrea Maica Domnului, să-i iau cu mine! Nu-i las că știu, plîng rău fără mine... Și așa n-a fost bine cu ei niciodată. Eu am fost tot bolnavă și n-au știut mîn-gîierea mea, decît ceartă de la toți... Ai milă și ia-ne la tine și ne acoperă cu cinstitul Acoperămînt...

*

La sfîrșitul Sfîntului Maslu, părintele proiestos a ținut un scurt cuvînt în legătură cu cazul bolnavei Maria, pe care îl redăm în continuare:

Iubiți credincioși!

Această femeie, chinuită de diavoli, a fost trimisă de Dumnezeu pe la mînăstiri să capete sănătate și mîngîiere. Răbdarea și smerenia ei, formează o lecție de învățatură și de întărire în credință pentru toți.

Iată un suflet care se chinuie. Sînteți datori să vă rugați pentru Maria, ca Dumnezeu s-o scape de lucrarea diavolului, care a intrat într-însa datorită unor vrăjitoare.

Să ne rugăm pentru Maria! Faceți metanii și rugăciuni pentru sufletul acesta, ca azi, mîine sau cînd Dumnezeu va binevoi s-o elibereze de duhul cel rău, să-i dea liniște și să ne scape pe toți din robia diavolului!

Deci, vedeți ce înseamnă vrăjile, vedeți ce înseamnă păcatul, vedeți ce înseamnă să nu ascuți de Dumnezeu! Salvarea noastră este credința tare în Hristos, mergerea regulată la sfînta biserică, spovedania cît mai regulată și Sfînta Împărtășanie, cînd ne dă voie Dumnezeu și duhovnicul.

Dumnezeu să binecuvinteze pe roaba Sa, Maria, S-o facă sănătoasă și tuturor să vă dăruiască sănătate, har și izbăvire de nevăzuții vrăjmași...

Apoi, în timp ce se închina, preotul a zis:

- Duceți-o la odihnă că a fost chinuită și este obosită! Dumnezeu să te binecuvinteze, soră Marie !

- Eu nu sînt obosită, a răspuns Maria. Pe cît se luptă cu mine, eu prind puteri mai mari! La început se luptau cu mine dar acum nu mai au putere cum au avut...

LA SFÎNTA LITURGHIE

DIN 27 IANUARIE

Imediat ce a intrat în biserică, bolnava a început să fie muncită de diavoli. O aruncau cu mare minie în toate părțile, vrînd să o izbească de pămînt și de pereți, pentru a nu mai intra în biserică. Apoi, cînd era ținută la podea de mai mulți creștini, demonii au și început să strige cu minie:

- Nu ne trebuie trupul, ne trebuie sufletul ei! Dar nu mă lasă Creatorul vostru să-l iau... Noi avem mare ură pe ea, că vrea să se mîntuiască... Credeam că nu mai scapi, cîte ți-am făcut azi-noapte... Vai ticăloasa ce rău îmi face! Mai taci din gură! Mă ard lacrimile tale!... Nu te mai lupta cu mine! Eu sînt cumplit!... Noi sîntem tot iadul asupra ta. Nu vrem să te pierdem! Sufletul era dat nouă... Legat pe toată viața... Nu ne întoarcem fără suflet... Vai de împărăția noastră! Vai de noi!... Cine ne face poftele, sînt ai noștri... Femeile sulimenite și femeile în pantaloni sînt păpușile iadului... Noi le punem să facă asta, dar ele nu ne văd. Noi le spunem cu ce să se înfrumusețeze, să se facă mai frumoase...

- Nu ne chinui Iisuse!... Tu ne-ai îngăduit s-o chinuim!... Ai văzut că are răbdare!... Eu am zis că cîrtește, dar mă biruie... Tu te lauzi cu dreptii Tăi!... Mă chinuie... Tu ai știut inima ei... Eu n-am știut-o... Ca aurul în foc te-am încercat... Răbdarea mă biruie... Blestemă-L (pe Hristos)!... Nu vezi că nu te ajută?... Pe Domnul vostru să-L blestemi!... Nu vezi că mă chinui?... Nu cîrtește niciodată și mă topește!... Ticăloasa!... Mă biruie (credința ei)... Cum să n-o chinui? Are atîția bani și nu-i cheltuie. Cînd are bani, îi dă pe icoane și cărți sfinte... Spune că nu-i trebuie bani... E proastă ea... Să se distreze! E tînără!... Cine iubește banii și averile sînt robii noștri. Iar robii noștri se duc la horă și la nunți și le dăm cu biciul peste picioare ca să sară și mai

mult... Mă îneacă tămîia... Ce să mă fac, că Judecata e aproape?...

După ce s-a citit Apostolul și preotul a spus: "Să ascultăm Sfînta Evanghelie...", imediat demonul a strigat din bolnavă:

- Nu vreau să asculte! Că nu-mi place mie! Mă arde pe mine Evanghelia! Nu vreau să ascult! Eu vreau s-o fac ca să n-asculte nimic! Scoateți-o afară că nu vreau să asculte nimic! Scoateți-o afară!... Nu știu gîndul eu! Nu știu gîndul eu!...

Iar la cuvintele "Păstorul cel bun, sufletul său își pune pentru oi...", diavolul a răspuns din nou:

- Al vostru e Păstorul, nu al meu! Pentru mine e vrăjmaș!... M-a aruncat din cer... Da, mă tem și eu de El! Mă tem!... Spune-i să-mi dea carne! Spune-i să mănînce carne, nu vede că moare! Ce mănîncă numai mere? Nu vezi că moare? Dați-i carne, să se întărească!... Gheorghîța îmi dădea carne mie! Mie îmi dădea primul!... N-am știut că asta nu-mi face voile! Că nu veneam în veci în ea! În veci nu-mi trebuia să intru în ea! Nu te mai lupta cu mine! O să te chinui pînă o să cadă carnea după tine! Eu sînt întărit! Am vrăji multe în tine! Nu pot să plec repede! Nu te mai lupta cu mine! Noi sîntem mulți! Tot iadul sîntem asupra ta! Cînd vrea un suflet să se mîntuie, tot iadul sîntem asupra lui! Noi n-avem treabă cu sectanții! Avem treabă cu ortodocșii creștini! Țștia se pot mîntui. Ceilalți sînt deja ai noștri!

La cîntarea "Doamne miluiește!", de asemenea, demonii strigau:

- Miluiască-vă pe voi, nu pe noi! Miluiasca-vă pe voi, nu pe noi! Du-te acasă că moare taică-tu! Du-te acasă! Cînd o auzi ce e, face infarct și moare!... El nu se duce la Domnul, că-mi face mie voile... N-ai văzut! Îl las să meargă la biserică! Dar după aceea îi dau să bea... Îmi face voia!... Băutura e duhul iadului!... Cu asta acaparăm pe mulți noi!... Îi punem să omoare din asta... Cîte nu-i punem să facă după aceea!... Aoleu!... Cîrtește! Nu mai zi așa! (adică să nu se mai roage)... Cîrtește! Nu mai zi așa! Dacă

aș avea o putere, acum aș zdrobi-o!... Dar nu mai am putere!... Mi-a aflat toate vicleșugurile!... Nu vezi că nu ies afară?... Te omor! Te omor!... N-am mai văzut așa! Rar întâlnim creștinii așa! Rar!... Aoleu!... Aaaau!

Cînd a început cîntarea Heruvicului, cu glas tare și înfri-coșător, diavolii strigau:

- Aaaoleuu!... Scoateți-o afară că mă arde rău!...

Apoi la ieșirea preotului cu Sfintele Daruri, imediat diavolii au țipat groaznic:

- Mă arde rău!... Nu pot să Te suport!... Iisuse mă arzi ca focul!... Tu ai biruit iadul!... Nu Te apropia de mine!... Iisuse nu Te apropia de mine!... Al vostru e!... Al meu e vrăjmaș!... Ne-a aruncat din cer!... Pe mine mă înecă tămîia... Eu nu pot să suport tămîia!... Eu suport fumul de țigară!... Aceea e tămîia iadului! Mie aceea îmi place! Aceea e tămîia noastră!...

La rostirea Crezului diavolul a spus:

- Credeți voi! Vai de noi!... Vai de noi!... N-am știut că Domnul vostru lucrează cu taină... N-am știut!... N-am știut!... Aoleu ce să mă fac?... Eu nu mai am nimica scris!... Ce să mă fac?...

În momentul rostirii cuvintelor "sus să avem inimile", diavolul iarăși răspunde:

- Nu toți le-aveți!... Nu toți le-aveți!

La încheierea Sfintei Liturghii, diavolul iarăși a continuat să vorbească:

- Aproape toată lumea am acaparat-o noi!... Am intrat și-n mînăstiri noi! Nu haina de monah vă mîntuie!... Ci inima!... Aoleu!... Trebuie să alergăm acum! E sfîrșitul aproape!... Nu vrem să pierdem suflete!... Vrem să le luăm cu noi, să le chinuim în iad! Intrăm în biserici, nu-i lăsăm pe creștini să asculte slujba, îi punem să vorbească. Ca să avem ce scrie; să fie ai noștri... Ce răspuns dăm noi acum la "întunecime?"... Ne-am ostenit în zadar atîția ani!... De zece ani m-a trimis Gheorghita. Degeaba m-am

ostenit! Degeaba!... Dacă mai trăia, cred că era omorîată de mult de noi... Dar n-a mai răbdato Creatorul vostru... Aoleu!... Unde să mă duc?... Degeaba îi face pomeni! Că i le dăm noi în cap! I le turnăm în cap, degeaba îi face pomeni!... A noastră e în veci!... A murit beată; nespovedită, neîmpărtășită... A noastră e! Su-fletele care au apucat să fie în iad, nu mai pleacă ușor din iad!... Nu mai pleacă! Degeaba vă rugați pentru ele, dacă n-au făcut fapte bune în lumea aceasta!... Aoleu, sînt blestemat, de aceea vă spun tot!... De n-aș fi fost blestemat, nu v-aș fi spus nimic... Sînt blestemat, de aceea vă spun tot!... Nu!... Moare dacă plec eu! Ea moare dacă plec eu!... Aoleu!... Aoleu!... Răbdarea ne omoară pe noi! Noi aducem asupra oamenilor mînie, să se omoare între ei, să se batjocorească, să se bată... Să avem ce scrie... Mai fă și din lume! Că ești din lume! Ce te uîți numai la cer? Ce te gîndești numai la cer?... Rar întîlnim creștini așa!... Ne-am luptat în zadar!... Cîte suflete puteam să acaparăm!... Poate sute de suflete cîștigam în ațiția ani! Sau mii de suflete!... Vai de mine, ce să mă fac? Vai de mine! Îmi ia gradul! Îmi ia gradul!... Că sînt căpetenie! Sînt căpetenie!... ce să fac?...

- Smerește-te! i-a spus un creștin. Și te vei mîntui.

Iar demonul i-a răspuns:

- Nu pot să mă smeresc eu! Din mîndrie am căzut din cer! Am gîndit să mut scaunul mai sus. Decît am gîndit și m-a aruncat. Și noi avem necaz acum pe creștini. Noi n-avem treabă cu cine ne face voile. Noi ne luptăm cu creștinii care nu ne fac voile. Pe noi nu ne atacă chiar postul, că postim și noi... Priveghem... Pe noi ne atacă rugăciunea, smerenia și milostenia. Astea ne atacă și ne distrug... și căința și umilința ne atacă mai rău. Aoleu!... Spun tot... Spun tot, dar să mă lăsați în pace. Să mă lăsați în pace, că spun tot...

(După aceasta a urmat imediat Sfîntul Maslu).

LA AL 7-LEA SFÎNT MASLU

DIN 27 IANUARIE

După terminarea Sfintei Liturghii, bolnava a fost la slujba de Sfîntul Maslu și muncită la fel de cumplit de demoni. Chiar din momentul intrării în încăpere, diavolii au început a striga:

- Nu-i bolnavă! E fermecată!... Cît am chinuit-o toată noaptea... Dar degeaba... Mă gîndeam că nu se mai scoală deloc... Nu mă izgoniți!... Mă arde numele Lui! (Iisus)... Biruitorul iadului... E foarte milostiv cu voi... Nu pot să mă smeresc! Eu din mîndrie am căzut... Nu te mai lupta cu mine! Noi avem necaz pe ea! Nu vrem să se ducă în rai!... Nu știți voi ce mă așteaptă pe mine! Vai de pielea mea!... Mă bate de mă face cobză!... Puteam să acaparăm multe suflete... Vai de mină! Mai sînt și căpetenii!... Nu-mi place răbdarea miel!...

Cînd se citea prima Evanghelie, diavolul zicea:

- Ce rău fac?... Ce-mi faceți voi preoții!... Voi sînteți mai sfinți ca îngerii! Aveți dar mare!... Noi nu ne iubim între noi! Nu ne place pacea și dreptatea... Din pîntece am pus-o pe maică- sa s-o omoare! Cîte nu i-am făcut!... Degeaba! N-am știut ce e în mintea ei!... Mare necaz am pe voi preoții! Că rugăciunile ne chinuie pe noi... Bogații sînt robii noștri... Să blesteme, ca să-i dăm drumul! Toate săgețile sînt asupra ei...

LA AL 8-LEA SFÎNT MASLU

DIN 28 IANUARIE

La începerea Sfîntului Maslu, după un țipăt îngrozitor, cînd bolnava Maria a fost adusă în fața preoților pentru începerea slujbei, diavolul a strigat:

- Cîte-i fac! Cîte-i fac!... și nu se satură! N-am mai putut vedea atîta răbdare! Cîrtește și blestemă ticăloas-o! Nu vezi că nu te scapă nimeni? Cîrtește și blestemă ticăloas-o! Nu vezi că nu te scapă nimeni? Cîrtește! Blestemă ticăloas-o! Sînt cumplit!... Sînt foarte cumplit! Mai cumplit decît femeia aceea, de pe vremea lui Antonie cînd m-a scos Pavel cel simplu (cel prost). Ce pătesc eu pentru preoți!... Nu toți vă mîntuiți din preoți! Aveți un iad foarte mare voi, care ne faceți voile!... Nu știu ce să mă fac! Ca aurul în foc... Ca aurul în foc, am încercat-o!... Unde să mă duc fără suflet? Fă ca mine, că ai să mori ticăloas-o!... Noi sîntem tot iadul asupra ta! Eu nu te cunosc... De aceea am venit să te chinui! N-am știut că Domnul vostru vă cunoaște inimile și gîndurile! Degeaba o chinui, nu vezi că nu blestemă! Degeaba o chinui! Degeaba!... Știu că n-o să blestem! Aoleu!...

Într-un moment de revenire, bolnava Maria, striga după ajutor la Dumnezeu. La care diavolul imediat a început s-o amenințe:

- Aoleu! Te jupoi! Fă-mi voile! Te jupoi! Fă-mi voile!... Sînt blestemat! Sînt blestemat de Cel ce-a făcut cerul și pămîntul, să vă spun tot, să vă spun tot ce vă fac eu vouă creștinilor!... Nu mai am nimic scris, cu ce să mă duc la "întunecime"! Nu mai pot s-o opresc nici la vămii!... Mă distrugeți! O pierdem!... Cine n-are credință, intru-n ei! Aoleu! De unde ai atîta putere, ticăloas-o, să te lupți cu mine? De unde ai?... E botezată de două ori! Mă rănește! (Al doilea botez, este al suferinței și pocăinței)

În timpul citirii Evangheliei a treia, la cuvintele "...și umblînd să propovăduiți, zicînd: că s-a apropiat Împărăția cerului", diavolul, a strigat:

- Aproape e! Aproape e! De aceea luptăm atît! E aproape!... După ce trec vămile, îi azvîrlim de la ultima vamă direct în iad pe creștini. 'Iisuse, mi-e frică și mie de iad! Mă tem!... Că știu ce pedeapsă mare iau!

Că am chinuit-o atît timp!... O pierdem! O cîştigă Hristosul vostru! El i-a ştiut inima şi gîndul, dar mi-a îngăduit s-o chinui!... Tot iadul nu-i în stare de-un suflet! Vai ce jale e în iad pentru sufletul acesta pierdut! Vai ce jale e!...

La Evanghelia a patra, diavolul a mai spus:

- Eu sînt mai cumplit! Sînt foarte cumplit! Mai rău cum a fost în femeia aceea de pe timpul lui Antonie, cînd m-a scos Pavel cel simplu după 30 de zile de post! Nemîncat, nebînd apă m-a scos!... Gheorghîta strigă din iad s-o ierte! Chiar dacă o iartă ea (Maria) n-o mai iartă Hristos!... Ioana (mama Gheorghîtei) strigă!... Nu poate să moară, pînă nu se duce ea s-o ierte!... De 24 de ani sînt trimis în curtea ei şi sînt legat de viaţa ei!...

LA AL 9-LEA SFÎNT MASLU

DIN 28-29 IANUARIE

- Ai să mori, nu te mai lupta cu mine! Cine n-are credinţă, intru în ei! Cine n-are credinţă, intru în ei! Ai să scapi de mine, ai să scapi! Mai ai puţin şi scapi! Mi-am pierdut toată osteneala!... O pierdem! O cîştigă Hristos! O pierdem şi noi, o pierdem! O pierde lumea! O pierde lumea, o pierd şi eu, o pierdeţi şi voi! (face parte din Treime). Este aleasă pentru Ierusalim şi mă zdrobeşte!

- N-am ştiut că lucrează cu taină Domnul vostru! N-am ştiut! De aceea mi-a îngăduit s-o chinui. Ce să mă fac? Ai spus s-o chinui, Doamne, dar de suflet să nu mă apropii! Intru în ei că nu vreau să mă duc în iad! Că mă tem, mă tem! E pedeapsă mare în iad! Nu vreau să mă duc în iad, mă tem şi eu!

- De ce posteşti, nu vezi că mori? Cine îmi face voile, nu le fac nimic! Aproape toată lumea am acaparat-o! Mă topesc ca ceara, pier ca focul, ies ca flacăra! Cine n-are credinţă, intru în

ei! Intru în voi, să-mi faceți voile! Ce credeți că vă mîntuiți ușor? Unu la mie dacă reușește să urce vămile! Eu vă arunc de acolo în iad!... Ce pătesc eu printre preoți! Aoleu!

- Scapă de noi, scapă! Mai are puțin și scapă! Dar noi n-avem nevoie de trup. Nouă ne trebuia sufletul. Îl pierdem! Ce să mă fac? Ce să mă fac? Nu mai am nimic scris! Ce să mă fac? Cu ce să mă prezint eu la "întunecime"? S-a dus toată osteneala mea! M-am ostenit degeaba, vai de mine!

- Este alegerea pe pămînt! A început alegerea!

- Nu te mai lupta cu mine! Mă sfințesc și eu; mă sfințesc, de atîta aghiasmă și anaforă, mă sfințesc!... Mă fac, mă fac din duh necurat, duh curat! Mă sfințesc... Nu mă duc în iad, că mă tem de iad! Mă tem!... Nu știi ce osîndă am! Am osîndă mare! Mă tem de iad!...

- Nu mă chinui Iisuse! Nu mă pedepsi! Nu mă trimite în iad! Lasă-mă să mai încerc... să se aleagă dreptii de păcătoși! Lasă-ne să ne mai luptăm cu dreptii!

- Unde să mă duc? Nu știi ce răspundere am pentru sufletul ei, că m-am ostenit degeaba atîția ani! Degeaba! Puteam acapara în atîția ani, sute de suflete, că pe voi, creștinii, repede vă amăgim! Îmi faceți repede voile! Vă las să vă duceți la biserică. Acolo vă pun să vorbiți, vă scot afară din biserică, să stați la taifas și așa vă scriem pe voi mereu!... Vă pun să vă gîndiți în altă parte. Acasă, la copii, la vaci, la porci...

- Eu nu v-aș mai spune nimic, dar sînt blestemat să vă spun tot, cu puterea Celui ce a făcut cerul și pămîntul. M-a blestemat să vă spun tot!

- Credeam că moare cîte i-am făcut. Credeam că gata, am omorît-o! De unde o fi avînd atîta putere să se lupte cu mine, nu știu!... Nu te mai lupta cu mine, ticăloaso! Fă-mi voile!... Mie îmi place mînia, ca să pot prinde acolo tot creștinul... Răbdarea, răbdarea mă omoară!... Mă îneacă tămîia! Scoateți-o afară, că

mă înecă tămîia!... Tămîia iadului e tutunul! Tămîia iadului e tutunul!

- Nu vreau să ne ia creștinii locul în cer! Nu vreau!... Avem ură mare pe voi, creștinii, care vă luptați cu noi!... Din mîndrie am căzut noi și ne-a aruncat din cer! Doar cît am gîndit să ne mutăm scaunul mai sus și ne-a aruncat în groapă... În fundul pămîntului, ne-a aruncat!...

- Creștinii ortodocși cei drepți se mîntuiesc!...

De la a treia Evanghelie, bolnava a stat în nesimțire și n-a mai vorbit nimic pînă dimineața. Credeam că ori se vindecă, ori moare. Însă toți se rugau pentru Maria s-o scape Dumnezeu de diavoli și s-o facă sănătoasă.

Vineri dimineața bolnava a început a vorbi. O dureau inima... Apoi, îndată i s-a citit rînduiala cuvenită și a fost împărtășită cu Trupul și Sîngele lui Hristos. La amiază vorbea cu toți și era bucuroasă. Fața ei iradia bucurie și lumină. Dar se simțea foarte obosită după atîta chin. Însă mereu zicea: "Pentru păcatele mele am fost chinuită!" Alteori zicea: "Doar nu este mai tare el decît Hristos!"

Sîmbătă, 30 ianuarie, la praznicul Sfinților Trei Ierarhi, Maria a luat parte la Sfînta Liturghie, apoi s-a dus la casa ei, însoțită de părinți și de rude.

CÎTEVA CONCLUZII

Din tot ce ne învață Biserica, Sfinții Părinți și Însuși Mîntuitorul despre diavoli și despre oamenii demonizați trebuie să știm următoarele:

1. Diavolii nu intră în oameni fără îngăduința lui Dumnezeu, din cauza unor grele păcate personale sau ale întregii familii;

2. Diavolii chinuiesc numai trupul celor posedați, atît cît li se îngăduie, dar nu au voie niciodată să se atingă de sufletul lor;

3. Chinurile ce le pătinesc cei posedați de duhuri rele sînt considerate de Biserică drept canon de ispășire a păcatelor făcute în viață și, în unele cazuri, o arvună a osîndeii veșnice dacă demonizații refuză pocăința, cum sînt ateii, sectanții și cei ce mor în păcate grele.

4. Cele mai mari păcate care duc la demonizare sînt păcatele împotriva Duhului Sfînt (necredința, hulirea lui Dumnezeu, înjurăturile, lepădarea de dreapta credință) și păcatele strigătoare la cer (avortul, crima, furtul celor sfinte, vrăjitoria de tot felul, sodomia, desfrînarea, adulterul, beția și orice păcate grele careucid sufletele oamenilor).

5. Izbăvirea de diavoli, care este o minune a lui Dumnezeu, se poate dobîndi numai prin multă rugăciune, cu post aspru, prin credință tare și stăruitoare, prin spovedanie curată și Sfînta Împărtășanie, prin răbdare și smerenie profundă și prin molitfe speciale, dezlegări la Sfîntul Maslu, repetate de mai multe ori, la biserici și mănăstiri, la sfintele moaște și la icoanele făcătoare de minuni.

6. În majoritatea cazurilor, diavolii izgoșiți din oameni se întorc la vrăjitoarele care i-au trimis sau intră în animale și în alți

oameni cu păcate grele, care nu vor să se pocăiască. În unele cazuri ei pot intra și în preoți, dacă aceștia nu postesc și nu se roagă cu mare credință.

7. În cazul de față, se constată un fapt foarte rar și important pentru noi și anume:

- în această femeie, Maria, au fost mai mulți diavoli, "o căpetenie", cum singuri au recunoscut;

- în urmă cu zece ani, diavolii au fost trimiși de o vecină vrăjitoare, Gheorghita împreună cu mama ei, Ioana, pentru că tînăra a refuzat să se căsătorească cu fiul ei Nicolae, cum reiese din "mărturisirea" demonilor;

- diavolii își mărturisesc, siliți de Dumnezeu, scopul principal pentru care intră în om, și anume chinuirea trupului și pierderea sufletului în iad;

- ei mărturisesc, de asemenea, neputința lor, locul de unde vin, rolul satanic al vrăjitoarelor, metodele ce le folosesc pentru amăgirea creștinilor și armele prin care pot fi izgoniți din oameni: rugăciunea, postul, smerenia inimii, răbdarea chinurilor, milostenia, Sfînta Cruce, slujbele Bisericii, pocăința și Sfîntul Maslu;

- diavolii recunosc că au căzut din mîndrie și nu mai au mîntuire, pentru că nu se pot smeri. Ba, se silesc să nu le ia locul în cer creștinii iubitori de Hristos;

- diavolii se tem și ei de iad, de cumplitele chinuri care îi așteaptă după Judecata de Apoi, în timp ce mulți creștini nu se cutremură de iad și zac în grele păcate, fără pocăință pînă la moarte;

- diavolii mărturisesc ce mare valoare are sufletul omului și timpul dat pentru pocăință;

- scopul diavolilor este pierderea sufletelor și osîndirea în iad, împreună cu diavolii;

- diavolii recunosc că sectanții "nu se mîntuiesc", fiind lipsiți de Biserică și de Sfintele Taine;

- diavolii sînt și ei neputincioși și se tem de cei ce se pocăiesc, de Sfînta Cruce, de Sfînta Liturghie, de sfinți, de cei ce poartă în inimă pe Hristos și duc viață curată;

- diavolii se cutremură mult de Sfînta Liturghie și de Tainele Bisericii;

- diavolii urmăresc un singur lucru: pierderea sufletelor noastre și folosesc toate armele lor - ateism, lepădare de ortodoxie, desfrîu, beție, ucidere, distracții înșelătoare, ură între oameni, vrăjitorie etc., pentru a răpi cît mai multe suflete în iad.

*

Dacă trăim cu Hristos în iubire, în smerenie, în pocăință și fapte bune și nu părăsim Biserica, diavolii nu au nici o putere asupra noastră, căci îngerii lui Dumnezeu și harul Duhului Sfînt, ne ajută pe calea mîntuirii.

CANONUL SFÎNTULUI MASLU

Cîntarea 1

Stih: Stăpîne, Hristoase milostive, miluiește pe robii Tăi. (*Acest stih se repetă la toate troparele*)

Cu untdelemnul îndurării Tale, Stăpîne, mîngîind pururea sufletele și trupurile oamenilor și păzind prin untdelemn pe credincioși, Însuți și acum, prin untdelemn, miluiește pe cei ce caută scăparea la Tine.

De mila ta, Stăpîne, este plin tot pămîntul; pentru aceasta, cu untdelemnul Tău cel dumnezeiesc fiind unși astăzi, cerem cu credință să ni se dea nouă mila Ta cea mai presus de minte.

Slavă...

Iubitorule de oameni, Care ai poruncit cu milostivire apostolilor Tăi să plinească ungerea Ta cea sfîntă peste robii Tăi cei neputincioși, pentru rugăciunile lor, miluiește-ne pe toți cu ungerea Ta.

Și acum...

Una curată, ceea ce ai îmbogățit adîncul păcii cu rugăciunile tale cele de-a pururea către Dumnezeu, izbăvește pe robul tău de toate neputințele și necazurile, ca neîncetat să te mărească pe tine.

Cîntarea a 3-a

Tu însuți cel ce ești minunat și milostiv pentru oamenii cei credincioși, dă, Hristoase, acestuia ce boală cumplit harul tău de sus.

Stîlparea cea de măslin ai arătat-o odinioară spre încetarea potopului, prin milostivirea Ta cea dumnezeiască; mîntuiește, Doamne, prin untdelemnul Tău cel sfînt și pe acesta ce pătimește.

Slavă...

Cu lîminarea luminii celei dumnezeiești, luminează cu mila Ta, Hristoase, pe acesta ce prin ungere vine acum, cu credință, spre mila Ta.

Și acum

Caută de sus bunăvoință Maica Făcătorului a toate și cu rugăciunile tale dezleagă suferința cea amară a acestuia ce boalește.

Ca cel ce ești izvor dumnezeiesc al milei și adînc al mării milos-tiviri, Îndurate, arată rîurile milei Tale celei dumnezeiești și tămăduiește pe toți; revarsă izvoarele cele bogate ale minunilor și spală pe toți; că la Tine pururea alergînd, cu căldură cerem har.

Doctorul și ajutătorul celor ce sînt în dureri. Izbăvitorul și Mîntuitorul celor neputincioși, Însuți, Stăpîne al tuturor și Doamne, dăruiește tămăduire neputinciosului robului Tău; îndură-Te și miluiește pe acesta care mult a greșit și-l izbăvește de păcate, Hris-toase, ca să slăvească puterea Ta cea dumnezeiască.

Cîntarea a 4-a

Mîntuitorule, Cel ce ești mirul cel nestricăcios și vărsat prin har, care curățește lumea, îndură-Te și miluiește pe acesta ce-și unge cu credință în Dumnezeirea Ta, rănile cele trupești.

Însemnînd acum pe robii Tăi cu bucuria pecetii Tale, fă Stăpîne simțurile lor intrare de netrecut și de necuprins pentru toate puterile cele potrivnice.

Slavă...

Cel ce ai poruncit ca cei bolnavi să cheme pe sfinții Tăi slujitori și să se tămăduiască prin rugăciunile lor și prin ungerea cu untdelemnul Tău, Iubitorule de oameni, mîntuiește cu mila Ta pe acesta ce pătimeste.

Și acum...

Născătoare de Dumnezeu, pururea Fecioară preasfîntă, ceea ce ești acoperămînt tare și păzitoare, liman și zid, scară și turn, miluiește și tămăduiește pe acest bolnav. că la tine a alergat.

Cîntarea a 5-a

Cel ce ești adîncul milei, Bunule, miluește, Milostive, cu mila Ta cea dumnezeiască, ca un îndurat, pe acesta ce pătimește.

Cel ce sfințești de sus în chip tainic sufletele și trupurile noastre, prin semnul dumnezeiesc al peceții Tale, Hristoase, cu mila Ta tămăduiește pe toți.

Slavă...

Preabunule Doamne, Cel ce cu dragostea Ta cea negrăită ai primit ungere cu mir de la desfrînata, îndură-Te de robul Tău.

Și acum...

Ceea ce ești întru totul lăudată, curată, preabună stăpînă, îndură-te de cel ce se unge cu untdelemnul cel dumnezeiesc și miluiește pe robul tău.

Cîntarea a 6-a

Iubitorule de oameni, Cel ce ai arătat prin cuvintele Tale ungerea împăraților prin untdelemn și ai desăvîrșit aceasta și prin semnul peceții Tale pentru arhieriei, mîntuiește, ca un îndurat și pe acesta care pătimește.

Demonii cei cumpliți să nu se atingă de acesta ce-și în-semnează simțurile cu ungere dumnezeiască, Mîntuitorule, ci îl apără pe dînsul cu acoperămîntul slavei Tale.

Slavă...

Tinde mîna Ta din înălțime, Iubitorule de oameni, și, sfințind untdelemnul Tău acesta, Mîntuitorule dă-l robului Tău spre sănătate și izbăvire de toate bolile.

Și acum...

Maica Făcătorului, te-ai arătat în casa Dumnezeuului Tău măslin roditor, prin care lumea s-a umplut de milă. Pentru aceasta mîntuiește cu mîngîierea rugăciunilor Tale pe acesta ce pătimește.

**CONDAC,
glasul al 2-lea**

Cel ce ești izvorul milei, Preabunule, izbăvește de toată suferința pe aceștia ce cad cu credință fierbinte la mila Ta cea negrăită, îndurate, și ușurându-le neputințele, dă-le dumnezeiescul har de sus.

Cîntarea a 7-a

Tu, Mîntuitorule, Cel ce ești singurul Dumnezeu, Care cu mila și cu îndurările Tale tămăduiești tuturor patimile sufletelor și zdrobirile trupurilor, Însuși vindecă și pe acesta ce pătimeste în neputințe, tămăduindu-l.

Cînd se vor mirui capetele tuturor cu ungerea untdelemnului, Hristoase Doamne, acestuia care cere milă de la Tine dăruiește-i, cu mila Ta cea bogată, roada bucuriei și a izbăvirii.

Slavă...

Sabie împotriva diavolilor este pecetea Ta, Mîntuitorule ; iar prin rugăciunile preoților , foc care mistuiește patimile sufletești; pentru aceasta, cu credință, Te laudăm pe Tine noi cei ce am primit vindecare.

Și acum...

Tu cea care ai purtat în pîntece pe Cel ce ține toate în palmă și L-ai întrupat în chip minunat, după cum a bineplăcut lui Dumnezeu, te rugăm, Maica lui Dumnezeu, fă-L milostiv pe Acela spre acesta care pătimeste.

Cîntarea a 8-a

Miluieste-ne pe toți, Mîntuitorule, după mare și dumnezeiască mila Ta, că pentru aceasta ne-am adunat noi toți, ca, închipuind cu taină coborîrea îndurărilor Tale, să aducem cu credință ungere cu untdelemn robului Tău, pe care tămăduiește-l cu puterea Ta.

Cu curgerile milei Tale, Hristoase, și cu ungerile preoților Tăi, spală, Doamne, ca un îndurat, durerile și rănila și apăsările chinurilor acestuia ce este chinuit de suferințele patimilor, ca, fiind mîntuit, să Te slăvească pe Tine cu mulțumire.

Slavă...

Să nu îndepărtezi, Stăpîne, mila Ta de la noi cei ce însemnăm chipul plecăciunii celei de sus și al bucuriei și să nu treci cu vederea pe cel ce cu credință strigă pururea: binecuvîntați toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Și acum...

Preacurată, firea a primit ca pe o preamărită cunună nașterea ta cea dumnezeiască, care oprește și biruiește cu puterea ei taberele vrăjmașilor. Pentru aceasta, fiind încununată cu podoabele cele luminoase ale darurilor tale, pe tine te laudăm întru tot cîntată, stăpînă.

Cîntarea a 9-a

Caută din cer, Îndurate, și arată mila Ta tuturor; trimite acum prin ungerea cea dumnezeiască a preoților ajutorul Tău și tăria Ta celui ce aleargă la Tine, Iubitorule de oameni.

Am văzut cu bucurie, Mîntuitorule, Preabunule, untdelemnul cel sfînt, pe care l-ai primit prin dumnezeiasca Ta pogorîre mai mult decît cei ce se împărtășesc de el și îl dai în chip văzut celor ce se împărtășesc de baia cea dumnezeiască.

Slavă...

Mîntuitorule, îndură-Te, miluiește, izbăvește de chinuri și de dureri, și apără de săgețile celui viclean pe robii Tăi, tămăduindu-le, ca un stăpîn milostiv, sufletele și trupurile cu harul cel dumnezeiesc.

Și acum...

Fecioară, primind cîntări și rugăciuni de la robii tăi, izbăvește, preacurată, de patimi cumplite și de dureri, cu rugăciunile tale, pe cel ce prin noi aleargă la acoperămîntul tău cel dumnezeiesc.

Și îndată se zice:

Cuvine-se cu adevărat să te fericim, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și prea nevinovată și Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce ești mai cinstită decît heruvimii și mai mărită, fără de asemănare, decît serafimii; care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvîntul ai născut, pe tine cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu te mărim.

LUMINÎNDA

Cu milă caută cu ochiul Tău, Bunule, spre rugăciunea noas-tră, a celor ce ne-am adunat astăzi în biserica Ta cea sfântă, ca să ungem cu untdelemnul cel dumnezeiesc pe neputincioșii robii Tăi.

LA LAUDE

Ai dat harul Tău prin apostolii Tăi; lesne Iertătorule și Iubitorule de oameni, ca să tămăduiască cu untdelemnul Tău cel sfânt rănile și bolile tuturor. Pentru aceasta și acum, ca un îndurat, pe cel ce vine cu credință sfințește-l, miluiește-l, tămăduiește-l prin untdelemnul Tău de toată neputința și-l învrednicește, Doamne, de desfătarea Ta cea nestricăcioasă.

Cel ce ca un îndurat însemnezi, cu mâna Ta cea nevăzută, simțurile noastre prin untdelemnul Tău cel dumnezeiesc, caută din cer, Cel ce ești necuprins cu mintea, spre cel ce aleargă la Tine cu credință și cere iertare greșelilor și dăruiește-i tămăduire sufletului și trupului, ca să Te preaslăvească pe Tine cu dragoste, slăvind puterea Ta.

Prin ungerea untdelemnului Tău și prin atingerea preoților, Iubitorule de oameni, sfințește de sus pe robii Tăi; izbăvește-i de boli și de întinăciunea sufletului curățește-i, spală-i, Mîntuitorule, și ferește-i de tot felul de sminteli; ușurează-le durerile, izgonește-le nevoile și le risipește necazurile, ca un milostiv și îndurat.

Slavă... Și acum...

Pe tine te rog, preacuratul palat al Împăratului ceresc, ceea ce ești mult lăudată, curățește mintea mea cea întinată cu tot felul de păcate și fă locaș înfrumusețat Treimii celei dumnezeiești, ca, mîntuit fiind eu netrebnicul robul Tău, să măresc puterea și mila ta cea nemăsurată.

După aceea: Sfinte Dumnezeule... Preasfîntă Treime... Tatăl nostru.... Că a Ta este împărăția...

Apoi troparul

Unule, Cel ce ești grabnic spre ajutor, Hristoase, arată de sus, grabnică cercetare robilor Tăi celor ce pătimesc; izbăvește-i de boli și de durerile cele amare; ridică-i ca să Te laude și să Te slăvească

neîncetat, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, unule iubitorule de oameni.

Rugăciunea sfințirii untdelemnului
(se citește de șapte ori de către preoți)

Doamne, Care cu mila și cu îndurările Tale tămăduiești zdrobirile sufletelor și ale trupurilor noastre, Însuși, Stăpîne, sfințește untdelemnul acesta, ca să fie celor ce se vor unge din el spre tămăduire și spre izbăvirea de toată patima și învinăciunea sufletului și de toată răutatea. Ca și întru aceasta să se prea-slăvească prea sfânt numele Tău, al Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor Amin.

Unule, Cel ce ești grabnic spre ajutor, Hristoase arată de sus grabnică cercetare robilor Tăi care pătimesc; izbăvește-i de boli și de durerile cele amare; ridică-i ca să Te laude și să Te slăvească neîncetat, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, unule iubitorule de oameni.

Fiind orbit la ochii sufletului, vin la Tine, Hristoase, ca și orbul cel din naștere, strigînd către Tine cu pocăință: Tu ești lumina cea strălucitoare a celor dintru întuneric.

Doamne, sufletul meu cel slăvit cu multe feluri de păcate și cu fapte netrebnice, ridică-l cu cercetarea Ta cea dumnezeiască, precum ai ridicat de demult pe slăbănogul; ca fiind mîntuit să strig Ție: îndură-te, Hristoase, și dă-mi tămăduire.

Cel ce ca ucenic al Domnului ai primit, o, drepte, Evanghelia, cel ce ca mucenic ai cununa cea veșnică, și ca rudă a Domnului ai îndrăznirea, iar ca ierarh ai mijlocirea, roagă pe Hristos Dumnezeu să mîntuiască sufletele noastre.

Dumnezeu, Cuvîntul cel Unul-Născut al Tatălui, Care a venit la noi în zilele mai de pe urmă, te-a arătat pe tine, minunate Iacov, întîi păstor și dascăl al Ierusalimului și iconom credincios al tainelor celor duhovnicești. Pentru aceasta toți te cinstim apostole.

În Mira, sfinte, sfințitor te-ai arătat; că Evanghelia lui Hristos plinind-o, cuvioase, ți-ai pus sufletul pentru poporul tău; mîntuit-ai pe cei nevinovați din moarte. Pentru aceasta te-ai sfințit ca un mare tăinuitor al harului lui Dumnezeu.

Mare apărător te-a aflat întru primejdii lumea, purtătorule de chinuri, pe tine cel ce ai biruit pe păgîni. Deci, precum mîndria lui Lie ai surpat și la luptă îndrăzneț ai făcut pe Nestor, așa, sfinte Dimitrie, pe Hristos Dumnezeu roagă-L să ne dăruiască nouă mare milă.

Purtătorule de chinuri, sfinte și tămăduitorule Pantelimon, roagă pe milostivul Dumnezeu ca să dăruiască iertare de păcate sufletelor noastre.

Sfinților cei fără de arginți și făcătorilor de minuni, cercetați neputințele noastre; în dar ați luat, în dar dați-ne nouă.

Măririle tale, iubitorule de feciorie, cine le va spune? Că izvorăști minuni și verși tămăduiri să te rogi pentru sufletele noastre, ca cel ce ești cuvîntător de Dumnezeu și de Hristos preaiubit.

Ceea ce ești rugătoare caldă și zid nesurpat, izvor de milă și lumii scăpare, cu osîrdie strigăm către tine: Născătoare de Dumnezeu stăpînă, vino degrab și ne izbăvește pe noi din nevoi, ceea ce singură ești grabnic ajutătoare.

Rugăciunea întîia
(se citește de către preoți)

Cel ce ești fără de început și fără de sfîrșit, Sfinte al sfinților, care ai trimis pe Unul-Născut Fiul Tău să tămăduiască toată boala și neputința sufletelor și trupurilor noastre, trimite Duhul Tău cel Sfînt și sfințește untdelemnul acesta și-l fă robului Tău acesta, care se va unge, spre izbăvire desăvîrșită de păcatele lui și spre moștenirea împărăției cerurilor. Că Tu ești Dumnezeu mare și minunat, Care păzești legămîntul Tău și dai mila Ta celor ce Te iubesc pe Tine; Cel ce dai izbăvire de păcate prin Sfînt Pruncul Tău, Iisus Hristos; Care ne-ai renăscut pe noi din păcat; Cel ce luminezi orbii și ridici pe cei căzuți; Care iubești pe cei dreپți și pe cei păcătoși miluiești; Cel ce ne-ai scos din întuneric și din umbra morții, zicînd celor din legăturile iadului: ieșiți, și celor din întuneric: descoperiți-vă. Că a strălucit în inimile noastre lumina cunoștinței Unuia-Născut Fiului Tău, de cînd

S-a arătat pentru voi pe pământ și cu oamenii împreună a petrecut. Și celor ce L-au primit, le-ai dat putere să se facă fiii lui Dumnezeu prin baia nașterii din nou dăruindu-ne înfierea și făcându-ne părtași biruinței asupra diavolului. Pentru că n-ai binevoit a ne curăți prin sînge, ci ai dat în untdelemnul sfințit chipul Crucii, ca să ne facem noi turmă lui Hristos, preoție împărătească, neam sfînt, curățindu-ne cu apă și sfințindu-ne cu Duhul cel Sfînt. Însuți Stăpîne Doamne, dă-ne har spre slujba Ta aceasta, precum ai dat lui Moise slugii Tale și lui Samuel iubitului Tău și lui Ioan alesului Tău și tuturor celor ce au bineplăcut Ție în fiecare neam și neam. Așa fă-ne și pe noi să fim slujitori ai legii Tale celei noi a Fiului Tău prin untdelemnul acesta, pe care sfințește-l cu scump Sîngele Tău, ca dezbrăcîndu-ne de poftele cele lumești, să murim păcatului și să viem dreptății, îmbrăcîndu-ne în Domnul nostru Iisus Hristos, prin ungerea cu sfințenia ce va fi adusă untdelemnului acesta. Facă-se Doamne, untdelemnul acesta, untdelemn de bucurie, untdelemn de sfințenie, îmbrăcăminte împărătească, pavăză puternică izbăvitoare de toată lucrarea diavolească, pecete nestricată, bucurie a inimii, veselie veșnică. Ca și cei ce se vor unge cu untdelemnul acesta al înnoirii să fie de temut pentru cei potrivnici și să strălucească în strălucirile sfinților Tăi, neavînd întinăciune ori prihană; să fie primiți în odihna Ta cea veșnică și să ia plata chemării celei de sus. Că Ție se cuvine să ne miluiești și să ne mîntuiești, Dumnezeuule, Dumnezeul nostru, și Ție slavă înălțăm, împreună și Unuia-Născut Fiului Tău și Preasfîntului Duh, acum și pururea și-n veci vecilor. Amin.

Doamne, armă asupra diavolului, Crucea Ta o ai dat nouă; că se îngrozește și se cutremură, nesuferind a căuta spre puterea ei; căci morții i-ai sculat și moartea o ai surpat, pentru aceasta ne închinăm îngropării Tale și învierii.

Rugăciunea a doua

Părinte sfinte, doctorul sufletelor și al trupurilor, Care ai trimis peUnul-Născut Fiul Tău, Domnul nostru Iisus Hristos, să vindece toată boala și să răscumpere din moarte, tămăduiește pe robul Tău acesta de neputința trupească și sufletească ce l-a cuprins și-l fă să vieze prin harul Hristosului Tău; pentru rugăciunile preacuratei

stăpînei noastre, Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria; cu puterea cinstitei și de viață făcătoarei Cruci; cu folosirile cinstitelor cereștilor celor fără de trup puteri; pentru rugăciunile cinstitului, măritului, proorocului, înaintemergătorului și Botezătorului Ioan; ale sfinților, măriților și bunilor biruitori mucenici; ale sfinților și de Dumnezeu purtătorilor noștri părinți; ale sfinților și tămăduitorilor fără de arginți Cosma și Damian, Chir și Ioan, Pantelimon și Ermolae, Samson și Diomid, Mochie și Anichit, Talaleu și Trifon; ale sfinților, dreptilor și dumnezeieștilor părinți Ioachim și Ana și cu ale tuturor sfinților. Că Tu ești izvorul tămăduirilor, Dumnezeule, Dumnezeul nostru și Ție slavă înălțăm împreună și Unuia-Născut Fiului Tău și Preasfîntului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

C U P R I N S

<i>Introducere</i> , de Arhim. Ioanichie Bălan	3
Sfântul Maslu - taina mîngîierii	5
Sfântul Maslu - taina vindecării	9
Vindecări de boli la sfinți	12
Sfântul Maslu în practica Bisericii	15
Vindecarea celor demonizați în trecut și astăzi	16
Cîteva mărturii din zilele noastre	19
Cîteva concluzii	51
Canonul Sfîntului Maslu	54

Tiparul executat la
IMPRIMERIA "BACOVIA" BACĂU

